

DANSKEREN INDSIGT UDSYN

UDSYN:
**NGO OG EU
EN DYR
COCKTAIL**

INDSIGT:
**RED BARNET
HVOR FÅR DE
PENGE FRA?**

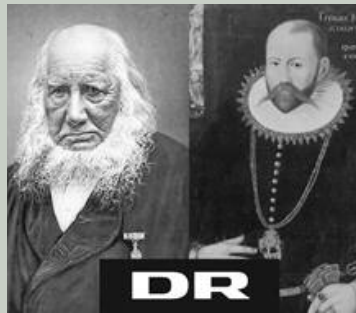
INDSIGT:
**FOLKEKIRKEN
HAR BLOTTET
STRUBEN**

UDSYN:
**ENDOGAMI
HVAD ER
DET?**

INDSIGT:
**DR EVNER
DET IKKE**

UDSYN:
**MENNESKE-
RETTIGHEDER
OG FN KULTUR**

INDSIGT:
**SVAR
PÅ ET SVAR?**

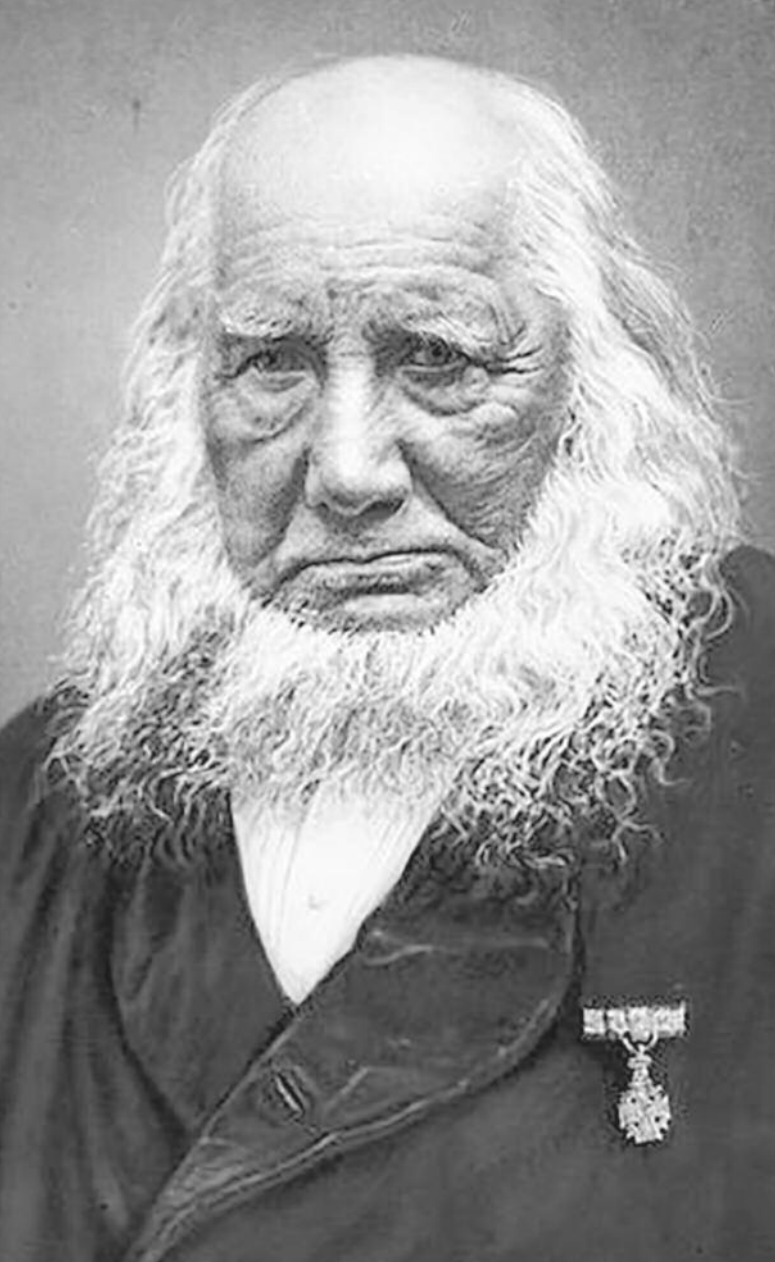

**NR. 4
VINTER**

UDSYN:
**TAG DIT LAND
TILBAGE!**

N.F.S. GRUNDTVIG
FORFATTER

TYCHO BRAHE
ASTRONOM

DR

MODSTANDSGRUPPEN
HOLGER DANSKE

DR evner det ikke

De sidste afsnit i DR's "Historien om Danmark" er blevet hårdt kritiseret:

Hvor var Grundtvig, højskolebevægelsen og de store figurer inden for kunst og videnskab henne? Hvor var industrien, håndværket og handelen, hvis ledere skabte det økonomiske grundlag for velfærdssamfundet? Hvor var den borgerlige modstandsbevægelse og Frihedsrådet? Hvorfor fik Gorbatsjov æren for afviklingen af Sovjetunionen og ikke Reagan, der tvang ham til det? Osv. osv.

Kritikken er basalt set den samme som den, der er blevet rejst mod andre, nyere DR-produktioner. Ikke blot "1864", der på nærmest skandaløs vis skamred en af de mest tragiske begivenheder i landets historie for i stedet ved hjælp af fordrejninger og forfalskninger at ride producentens egne kæpheste. Men også "Borgen" og andre.

Den pinagtige tendentiositet afspejler sig ligeledes i, at DR igennem de sidste, kritiske 30 år har været ude af stand til at drive en informationsvirksomhed, som afspejlede og dagsordensatte de enorme problemer, der er vokset frem i takt med indvandringen fra ikke-vestlige lande. I stedet har institutionen drevet et multietniserings- og globaliseringsprojekt, som kun de dummeste og mest indoktrinerede i dag ikke kan indse problemerne i. DR er dermed blevet medskyldig ikke blot i nedbrydelse af de kerneværdier, hvorpå velfærdssamfundet er baseret, men i direkte undergravelse af Danmark og ødelæggelse af et stort antal medborgeres tilværelse.

DR's milliardbevilling er bl.a. derfor under pres fra stort set alle sider i det politiske spektrum.

Desuagtet er facit uforandret, at det eneste, DR ser ud til at kunne, er at gejle videre på det tankeunivers, institutionens medarbejdere har skabt mellem sig, samt at sikre samme medarbejders rigelige udkomme. Den venindeklub, direktionen har udviklet sig til, skaffer f.eks. sig selv og vennerne millionhonorarer og -lønninger uden at være i stand til at forklare, hvad den honorerede egentlig yder til gengæld. Man fragter

en hest over Atlanten til en skattet medarbejders kone. En nyhedschef kan slå sig ned i Midtjylland med betalt taxa og fly til og fra arbejde. Guderne må vide, hvad vi ikke har fået at vide endnu.

Konklusionen er, at DR simpelt hen ikke evner at producere det, pengene bevilges til, og heller ikke er i stand til at forstå sin egen situation.

Det er meningsløst at blive ved med at forlange, at DR skal levere det, man åbenlyst er ude af stand til at producere. Det er nu engang urimeligt at forlange, at en ét-benet mand skal kvalificere sig i et 100-meterløb.

I en privat virksomhed, hvor en afdeling udvikler en kultur blandt medarbejderne, som ødelægger produktionen, ville ledelsen ikke herse med dem og fortsat tilføre afdelingen ressourcer. I stedet ville man nedlægge den og løse opgaverne i andet regi.

Tiden er kommet til at indse, at DR ikke magter sin rolle. Forståelsen af denne rolle kolliderer således med de tankeskabeloner, der er indpodet i medarbejderne i en sådan grad, at de er ude af stand til blot at forestille sig muligheden af, at verden uden for glaspaladset i DR-byen ser anderledes ud, end den gør inden døre sammesteds.

Det eneste logiske svar herpå er at inddrage DR's bevillinger og overlade dem til nogle, der er klare over, hvad opgaven går ud på.

MAGASINET
INDSIGT
UDSYN

2017

DECEMBER

Magasinet Indsigt Udsyn udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme.

Foreningens medlemmer modtager magasinet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på magasinet for 250 kr. om året.

Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse.

Magasinet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Efter aftale med Kulturstyrelsen og med DDF's tilladelse arkiverer Dansk Bibliotekscenter netudgaven af Danskeren i DBC Webarkiv til brug for nationalbibliografien.

Magasinet Indsigt Udsyn 2017 udkommer 4 gange årligt.

Redaktion og adresser - side 23.

NGO og EU – en dyr cocktail

”Humanitære” organisationer har etableret en regulær færgefart på Middelhavet, men der er kun passagerer med den ene vej - mod nord.

PETER KROGSTEN

Vi har hørt og set det til ulidelighed. Først på Balkanruten, hvor vi så billeder af små børn og deres lasede mødre, omhyggeligt udvalgt blandt den store mængde mørklødede unge mænd, der efter sigende kom fra Syrien. Nu i Middelhavet, hvor vi fodres med floskler om, at de reddes fra at drukne, og at de samles op fra synkefærdige småbåde midt på Middelhavet, men dog uden at vi forsøges bildt ind, at de er syrere. Balkanruten er lukket, Middelhavsru-
ten er imidlertid åben, men vil formentlig lukkes, nu da Jean-Claude Juncker foreslår en luftbro.

Middelhavsru-
ten holdes i gang af en lang række skibe, der kalder sig ”redningsskibe” eller endda ”vagtskibe”. Norske *Siem Prior* var chartret af den norske regering, og det oplyses, at alene dette skib har bragt 60.000 migranter til Italien. Skibene er for det meste gamle trawlere og ledige offshore-forsynings-skibe, der ikke er arbejde til længere, da aktiviteten på oliefelterne i Nordsøen er faldet. Det hollandske rederi *Vroon Offshore Services* har chartret, solgt eller leaset flere skibe ud, der bruges på Middelhavet, og en del tyder på, at rederiet understøtter aktiviteterne. Jeg har spurgt pænt og høfligt, men ikke fået svar. Jeg har også spurgt på Red Barnets hjemmeside, men det blev fjernet. Da Red Barnet blev politianmeldt for deltagelse i menneskesmugling, og Fynske Medier skrev om det, svarede Red Barnet heller ikke trods flere opfordringer.

Red Barnets skib hedder *Vos Hestia* og Læger Uden Grænsers *Vos Prudence*. Læger uden Grænsers havde tidligere et skib, der hed *Vos Southwind*, men det skiftede navn til *Dignity 1*, og senere *SeaWatch3*. SOS Mediterranées skib hed tidligere *Meerkatze* og var kystredningsskib, men det hedder

nu *Aquarius* og drives i samarbejde med Læger Uden Grænsers. *Iuventa* ejes af Jugend Rettet. *Lifeline*, der en kort periode hed *SeaWatch2* og altid ligger lige ved siden af *SeaWatch3*, når den er i Valletta på Malta, ejes af Lifeline E.v (<https://mission-lifeline.de>). Organisationen *SeaWatch*, der driver *SeaWatch3*, har lige fået en humanitær pris af dagbladet Politiken. Dette er de mest aktive, men der er flere. Disse skibes bevægelser kan følges meget præcist.

Det kan man, fordi alle skibe over en vis størrelse skal have installeret og bruge et system, der hedder AIS, som betyder Automatic Identification System. Systemet blev udviklet til at forhindre kollisioner og til lettere at kunne finde et skib i (ægte) nød. Det viser skibets position inden for én meter, kurs, fart og dybgang og tiden inden for ét sekund – ergo det er meget præcist. Disse oplysninger benytter flere websites til at tilbyde kort over ethvert skibs position på ethvert tidspunkt, som kan benyttes af kystvagter, havnemyndigheder, rederier, pårørende til besætningen og folk med interesse for den maritime verden. Det forudsætter naturligvis, at udstyret er tændt, som lovgivningen foreskriver.

Ulovlig rutetrafik

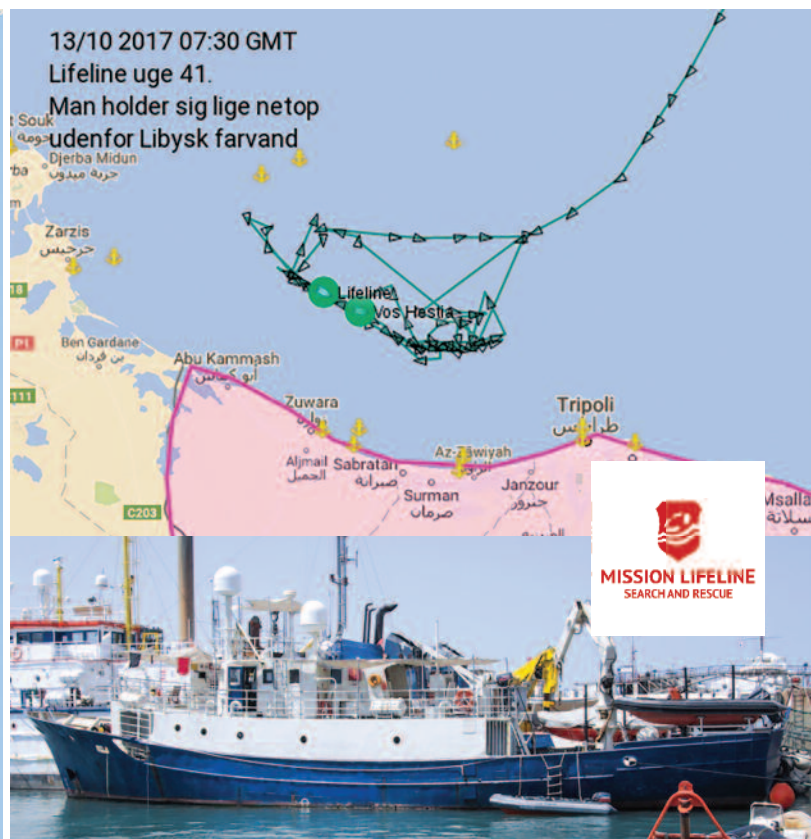
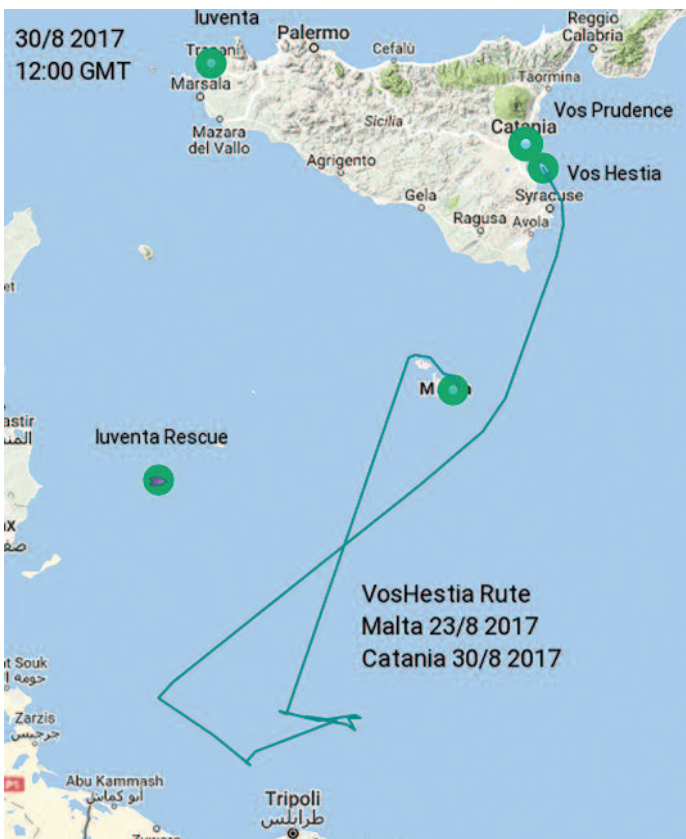
Jeg og flere andre har fulgt disse skibe i månedsvis, og billedet er tindrende klart: Der er tale om regulær rutetrafik, og det er sandsynligvis koordineret, så kysten ud for Tripoli er dækket konstant. Red Barnet hævder, at deres skib redder skibbrudne (børn) ude på Middelhavet, men overvågningen og billederne fra ved skibenes anløb til italiensk havn viser noget andet.

Det italienske politi satte i sommer en specialagent fra det italienske efterretningsvæsen om bord på *Vos Hestia* forklædt som besætningsmedlem for at se, hvad

der foregik, og det var ikke det, Red Barnet fortalte. Agenten rapporterede om aktioner, hvor man samlede personer op 10 minutters sejlads fra den libyske kyst. I et andet tilfælde blev den arabisktalende kulturtolk udskiftet med en eritreansk talende, og pudsigt nok var den næste bådfuld, man samlede op, fuld af mennesker fra Eritrea. Han berettede også, at man om natten tændte skibets projektører og rettede dem lodret, så de kunne ses mange kilometer væk. Han fortalte om konflikter ombord og om, at alt styres fra London, hvor chefen hedder Helle Thorning-Schmidt.

Her i efteråret er det *Vos Hestia* og *Aquarius*, som er de mest aktive. De to skibe er begyndt at slukke for det lovpligtige udstyr lidt sydøst for Malta, for derefter at tænde det igen samme sted på hjemturen en uges tid senere. Følger man ikke skibet nøje, ville det se ud, som om det sejlede fra Catania på Sicilien til lidt syd for Malta, opholdt sig der i en uge og så sejlede tilbage igen. De ombordværende migranter kunne man så hævde at have fundet der i en synkefærdig båd. Lifeline oplyser ofte position, og det sker hvert 5. minut, når det sejler meget tæt på Libyens territorialgrænse. Enhver med en mobil med adgang til internettet kan se dets position, fart og kurs. Man undgår omhyggeligt at sejle ind i libysk farvand, efter at Libyen i sommer meddelte, at skibene vil blive beskudt, hvis de foretager ”redningsaktioner” i libysk farvand.

Da *Olympic Commander*, ejet af Olympic Subsea ASA i Norge, sejlede ud fra Sicilien i oktober, standsede opdateringerne lige syd for Sicilien og var væk i 9 døgn. Derefter oplyste man pludselig en position 20 sømil fra Tunesien, som man så ikke opdaterede i 6 døgn, hvorefter skibet pludselig dukkede op tæt på Valletta på Malta. Efter et kort ophold der sejlede man østpå, hvorefter det oplyses, at skibet vil ankomme til

Trapani på Sicilien - en dags sejlads væk - 31/2 2018, om 4 måneder. Hvor de er i mellemtiden, véd ingen, før de igen bekvemmer sig til at følge loven og tænde for AIS-udstyret. Ingen bortset fra rederiet véd, hvor de var i de 14 døgn, de var væk, eller hvor de er nu.

Lifeline sejler altid meget tæt på libysk farvand. På et tidspunkt sejlede man parallelt med Vos Hestia med 500 meters afstand og med meget lav hastighed. Man kunne let forledes til at tro, at der blev fragtet noget fra det ene skib til det andet. Derefter opdaterede Vos Hestia ikke position i 3 døgn og dukkede pludselig op tæt på Pozzallo på det sydlige Sicilien. Lifeline sejlede til Valletta på Malta og fortøjede på siden af SeaWatch3. VosHestia har tidligere mod-

taget migranter på åben sø fra det nu beslaglagte *Iuventa*. Det fremgår af billeder og film fra deres hjemmeside, internettet og YouTube. De skjuler ikke deres ulovligheder - de er stolte af dem.

Iuventa blev taget på fersk gerning i august med migranter, menneskesmuglere og besætningen har siden været under arrest i Trapani på Sicilien. Dette skib har flere gange omlastet personer til Vos Hestia på åbent hav, og der er kraftige indikationer på, at Lifeline og Vos Hestia også har gjort det. Begges skibes positioner, mens ulovlighederne pågår, er kendte. Et tysk nyhedsmedie hævder at kunne bevise, at skibet *Iuventa* har sejlet i libysk farvand mindre end 5 km fra den libyske kyst og taget "skibbrudne" migranter op. Jugend Rettet

tigger nu om penge på sin hjemmeside til at få frigivet skibet *Iuventa*, der er beslaglagt.

Ingen af skibene har lov til at sejle med passagerer, da man ikke opfylder reglerne for antal redningsbåde contra antal passagerer, bemanning m.v., men man har oprettet en særlig klasse for "Migrant Vessels", hvor der dispenseres for alt, hvilket ikke er tilfældet for ægte redningsskibe - SAR skibe.

Middelhavsunionen

Mange spørger, hvorfor EU ikke stopper det. Det skyldes, at den danske presse har undladt at fortælle om væsentlige dele af EF's og senere EU's handlinger. For mange år siden startede EF en proces, de kaldte

Nord-Syd dialogen. Det var på et tidspunkt, hvor den kolde krig var koldest, og de fleste talte om Øst-Vest dialogen. Nord-Syd dialogen fortsatte med Euromed (som intet har med medicin eller sundhed at gøre), Anna Lindh Foundation, Barcelona-aftalen og til sidst The Mediterranean Union - Middelhavsunionen. Der kom nogle ganske små pip undervejs, hvor vendingen "En række lande i Nordafrika og Mellemøsten" blev brugt i pressen. Da jeg skrev lidt om det og sendte det til Jyllandsposten, som dengang var dansk presses flagskib, resulterede det i bandlysning i årevis.

Primus motor bag Middelhavsunionen var François Sarkozy og Angela Merkel. Medlemslandene er EU og lande med grænse op til Middelhavet bortset fra Libyen, der har observatørstatus, men inklusive Tyrkiet. Landene fik stillet i udsigt, at man til gen-

Union for the Mediterranean
Union pour la Méditerranée
الإتحاد من أجل المتوسط

Angela Merkel - François Sarkozy

gæld for politiske reformer ville få privilegeret partnerskab med EU, hvilket tidligere for Cyperns vedkommende blev vekslet til

fuldt medlemskab. Det er nok i det lys, at man skal se pressens begejstring for det såkaldte Arabiske Forår. Som privilegeret medlem får man blandt andet tilbudt både kapitalens og arbejdskraftens fri bevægelighed. Derfor lukker Merkel uhindret over en million uidentificerede "indvandrere" ind i Tyskland om året, og derfor kan disse skibe hver uge læsse op mod 1.000 migranter af i Italien i fuldt dagslys og for næsen af de italienske myndigheder.

Mandag 23/10-2017 blev *Vos Hestia* stormet af italiensk politi i Catania, mistænkt for menneskesmugling, hvilket den danske presse slet ikke har omtalt. Det anslås, at Save The Children har sejlet 10.000 mennesker fra forskellige afrikanske nationer til Malta og Sicilien i 2017.

Sejladsen fortsætter. *Lifeline* og *Aquarius* opererer som sædvanlig delvist fordækt og vil måske standse til vinter. Men hvad nytter det, når EU nu åbent taler om en luftbro fra Afrika til Europa?

fyens.dk
14. september 2017

kristeligt-dagblad.dk
5. august 2017

<http://www.olympic.no/fleet/mpsv/olympic-commander/>
<https://mission-lifeline.de/de/start>

<https://jugendrettet.org/en/>

<https://www.savethechildren.net/article/save-children-launches-search-and-rescue-ship-deadly-mediterranean>

<http://www.msf.org/en/article/mediterranean-msf-ends-mission-search-and-rescue-boat-prudence>

<https://www.tichyseinblick.de/daily-es-essentials/ngos-und-schleuser-im-mittelmeer-ll/>

<https://www.marinelink.com/news/classified-migrant-vessel417404>

<http://defendeuropa.net/>

www.marinetraffic.com

<https://in.reuters.com/article/europe-migrants-ngo/save-the-children-suspends-migrant-rescues-in-mediterranean-idINKBN1CS2DR>

<http://www.offshoreenergytoday.com/siem-pilot-psv-to-support-search-rescue-ops-in-mediterranean-sea/>

Red Barnet - hvor får de penge fra?

Størstedelen af indtægterne henter de ”humanitære” organisationer i de offentlige kasser.

NIELS CHRISTENSEN

Red Barnet er én af mange NGO-organisationer. De hævder alle, at de er private organisationer, og at de er upolitiske og uafhængige af statslige interesser. Det fremgår også af den betegnelse de bruger om deres organisationer. NGO står for Non-Governmental Organization (Ikke-statslig organisation).

Deres status som private nødhjælpsorganisationer forhindrer dem dog ikke i at have snablen dybt begravet i de offentlige (statslige) kasser.

I 2015 kom de 468 millioner af Red Barnets totale indtægter på 586 millioner fra de offentlige kasser, - nemlig Danida, EU og øvrige offentlige midler.

Især bidraget fra EU er bemærkelsesværdigt. I 2013 og 2014 lå bidraget fra EU jævnt på cirka 145 millioner kroner. I 2015 steg det ganske brat til over det dobbelte, nemlig 302 millioner kroner. Var det mon indsatsen i Middelhavet, der skulle finansieres?

Kilde: Red Barnets årsrapport 2015

Omregnet til heltidsansatte har Red Barnet 985 ansatte i Danmark. 631 af disse er ansat i asylafdelingen. Det er således helt åbenlyst, at de humanitære (levebrødshumanitære) organisationer i godhedsindustrien har en helt klar interesse i at skaffe asylansøgere til landet. Der skal kunder i butikken, ellers løber gesjæften ikke rundt.

Røde Kors har et endnu større budget. Af Røde Kors' samlede indtægter i 2016 på 1,636 milliarder kroner kommer 292 millioner kroner fra Udenrigsministeriet og 732 millioner fra Udlændingestyrelsen. 750 millioner kroner af disse penge er brugt i asylarbejdet, hvilket primært vil sige til lønninger i Røde Kors' mange asylcentre. Bygningerne og driften af disse betales af staten.

Kilde: Røde Kors, årsregnskab 2016

Jeg har ikke kunnet finde nogen oversigt over, hvor mange lønnede medarbejdere Røde Kors har i Danmark. Det er åbenbart

”Det er således helt åbenlyst, at de humanitære (levebrødshumanitære) organisationer i godhedsindustrien har en helt klar interesse i at skaffe asylansøgere til landet.”

ikke noget, de ligefrem skilter med, men der er ingen tvivl om, at der ligger et kæmpe potentiale i de mange asylcentre.

I en artikel helt tilbage fra 2008 med overskriften ”Asylafdelingen i Røde Kors bruger millioner på sig selv”, retter Politiken gennem nogle kilder en række beskyldninger mod Røde Kors. Citat: ”Dansk Røde Kors bruger så store summer på at opretholde en stor organisation med mange ansatte og interne afdelinger, at det går ud over mulighederne for at give tilbud til børn og voksne beboere i asylcentre.

Asylafdelingen i Røde Kors har tre gange så mange ansatte per asylansøger som det kommunalt drevne asylcenter i Brovst.

Sidste år faldt antallet af indkvarterede i Røde Kors-centrene med godt 300 til omkring 1.500 helårspersoner. Alligevel steg Røde Kors' udgifter til lønninger med et par millioner til 150 millioner kr.”

Kilde: Politiken 21/6 2008

At godhedsindustriens indtægtsgrundlag samlet set er en kæmpe udgift for landet, er den sådan set ligeglad med. Dens egoistiske særinteresser går forud for det. Der er ikke tale om humanisme, men om levebrødshumanisme.

Hvad det ”politisk neutrale” angår, set det også ganske sørgeligt ud. Red Barnet, Læger uden Grænser, Røde Kors med flere, har indtaget en helt klar indvandringsvenlig holdning ved at fragte migranter i titusindvis til Europa (Italien). Set over et år er der antageligt tale om mere end 100.000, der fragtes til Europa alene af NGO’erne.

Red Barnet har en erklæret målsætning om at fragte 41.600 migranter årligt til Europa med organisationens skib, Vos Hestia, der sejler i fast rutefart mellem den libyske kyst og Italien.

Kilde: <https://redbarnet.dk/redningsskib/>

NGO’erne skaber dermed deres helt egen indvandrings- og migrationspolitik på tværs og på trods af de europæiske landes regeringers indvandrings- og migrationspolitik, som de fuldstændigt kortsletter med deres tiltag.

Kilde: www.fyens.dk 14/9 2017

EU lader dem uhindret gøre det. Der er nemlig tale om sammenfaldende interesser, om end målet er forskelligt. EU skal bruge masseindvandringen til sin beskidte agenda om en befolkningsudskiftning i Europa. Det er det største forræderi nogensinde mod Europas befolkning.

Tag dit land tilbage!

Efter valgene i Tyskland, Østrig og Tjekkiet må den socialdemokratiske premierminister i Slovakiet, Robert Fico, Tjekkiets præsident, socialdemokraten Milos Zeman, og de to nationalkonservative premierministre Beata Maria Szydlo i Polen og Viktor Orbán i Ungarn se sig bestyrkede i deres anti-immigrationskurs.

SØREN LIND JENSEN

Det tyske nationalkonservative parti AfD havde to overordnede slogans i månederne op til det tyske valg: *Tag dit land tilbage og Stol på dig selv, Tyskland*. Og ja, det er netop, hvad det drejer sig om i disse år: Tag dit land tilbage fra kultureliten, medierne og venstrefløjen – og tro på, at det kan lykkes.

For at et parti kan blive en vælgermæssig succes i længden, er der flere forhold, der skal gå op i en højere enhed: Karismatiske og veltalende frontfigurer, dygtige organisationsfolk, en gennearbejdet organisationsstruktur, fri intern debatkultur, en vel fungerende PR- og pressetjeneste, kompetente kandidater ved valgene og et udbygget partiprogram med løsninger på tidens og fremtidens problemer.

Som partimedlem er man nødt til udvise disciplin, indordne sig og tåle nederlag. Man vælger ikke politisk arbejde for at gøre karriere, men for sammen med sine partifæller at give vælgerne et bud på, hvordan samfundet bør udvikle sig og derigennem vinde vælgernes tillid. Holdopstillingen af de rigtige kandidater og organisationsfolk er lige så vigtig som det programmatisk bud på holdbare løsninger for samfundet. Man tjener en højere sag: fædrelandets og borgernes vel. Derfor må personlige ambitioner vige og kameler sluges undervejs!

Følelsen af samhørigheden ved at slutte op om en fælles sag skal ikke undervurderes. At fremstå som en enhed udadtil signalerer enighed. Eksempler på partier, der er smeltet ned pga. intern splid og magtkampe, er legio. For kan et parti ikke holde ro og orden i egne rækker, hvordan kan vælgerne så have tillid til, at det kan levere løsninger på landets problemer?

Soloudmeldinger på tværs af partilinjen skader, men internt bør der være højt til

loftet og debatten være fri, for det udvikler et parti. Fraktionering er selvfølgelig ikke heldig, men det behøver ikke være skadeligt, hvis interne debatter og afstemninger foregår i god ro og orden uden efterfølgende vendettaer.

En velsmurt maskine

Et godt eksempel på en velsmurt maskine er det nationalliberale/nationalkonservative FPÖ i Østrig. Selv om man lytter godt efter, er det svært at høre mislyde i maskinen. Det kører bare derudad. Følgelig fik FPÖ sit næstbedste valg nogensinde ved valget til det østrigske parlament d. 15. oktober med 26,0 % og blev Østrigs tredjestørste parti efter socialdemokraterne SPÖ med 26,9% og det konservative ÖVP, der fik 31,5%. Iblødt de yngste vælgere op til og med 29 år fik partiet endog en større tilslutning end alle andre partier, nemlig omkring 30%.

I valgkampen kappedes ÖVP's formand, den kun 31-årige Sebastian Kurz, og FPÖ's formand, Heinz-Christian Strache, om, hvem der kunne give Ungarns premierminister Viktor Orbán de bedste råd efter valget. I valgkampen var det svært at se, om det var FPÖ eller det traditionelt konservative ÖVP, der var originalen. De to partier ser ud til at ville gå i regering sammen og søge en tilnærmelse til Visegrad-landene, hvis opfattelse af immigration og af, hvordan EU skal udvikle sig, ligger tæt op ad de to borgerlige, østrigske partier.

Det tyske nationalkonservative parti AfD lykønskede også dets østrigske søsterparti med valgsejren d. 15. oktober. Den ene af AfD's to formænd, økonomiprofessor Dr. Jörg Meuthen, udtalte, at "de to partier er tæt forbundne". Tre uger tidligere, d. 24. september, havde FPÖ lykønsket det kun 4½ år gamle tyske søsterparti med dets valg til Forbundsdagen med 12,6% af stemmerne.

AfD's fokuspunkter

I 2018 er der delstatsvalg i Bayern og Hessen, hvor AfD helt sikkert også kommer ind i landdagene i hhv. München og Wiesbaden. Hermed har AfD full house – kun CDU/CSU og SPD er repræsenteret i alle landdagene foruden i Forbundsdagen. AfD er allerede etableret som den tredjestørste politiske kraft i Tyskland. Partiet har nu hver 8. stemme på landsplan, målet er at få hver 5. stemme og derved tvinge CDU/CSU mod højre, som tilfældet har været i Østrig med Sebastian Kurz ved roret for ÖVP, for derigennem at kunne gennemføre de ændringer, der skal til for at forhindre Tysklands islamisering. Forudsætningen er naturligvis, at Merkel fjernes. Hun har socialdemokratiseret CDU og forhindrer en tiltrængt politisk fornyelse af det parti, som hun er leder for, og som i september led dets største valgnederlag siden 1949 med 32,9% af stemmerne.

AfD havde følgende syv fokuspunkter i valgkampen, som partiet i øvrigt måtte gennemføre på et skrabet budget sammenlignet med de etablerede partier: Beskyttelse af tysk kultur imod islamisering, eksekvering af udvisninger, stop for familiesammenføringer, genetablering af ro og orden, flere ressourcer til politiet, regulering af indvandringen efter erhvervslivets og almenvællets behov samt inddragelse af borgerne ved politiske beslutninger med inspiration fra Schweiz. Det partiprogram i Danmark, som ligner AfD's mest, er uden tvivl Nye Borgerliges, som også har vedkendt sig den nationalkonservative arv.

AfD's strateg, spidskandidat og næstformand, Dr. Alexander Gauland, med 40 års erfaring som CDU-apparatjik sagde på en pressekonference midt i oktober, at AfD er talerør for bekymrede borgerlige vælgere på den ene side, men er også på den anden side talsmand for den lille mand, der er socialt klemmt, og diverse græsrodsprotestbevægelser. AfD er deres stemme og vil gøre alt for at omsætte deres ønsker og bekym-

Sebastian Kurz.

Tag dit land tilbage!
Stol på dig selv, Tyskland.

Alice Weidel.

ringer politisk. Gauland tilføjede, at især iblandt de mindrebemidlede udløser "masseinvasionen" angst.

Kontraproduktiv pressehetz

Hver 8. vælger satte kryds ved partiet til trods for, at man havde stort set hele pressen imod sig. Det var så nok alligevel en fordel, eftersom millioner af tyskere har gennemskuet pressens manipulationer og fordrejninger. Pressehetzen imod Afd virker snarere kontraproduktiv. Medierne praktiserer i udpræget grad kommentatorjournalistik snarere end at berette om begivenheder fra ind- og udland *on the rocks*. Efter valget leverede ZDF's vicechefredaktør en rendyrket sviner imod Afd – alen under lavmålet – og dét i en skatteyderfinansieret public-service kanal. Ja, vi kender det jo alt for godt fra Danmark.

Til talkshows i Tyskland er det yndet at invitere én af Afd's frontfigurer sammen med fire, fem modstandere, som rotter sig sammen om at tryne opkomlingen – godt bistået af værten. Under et talkshow kort før valget blev det for meget for den anden af Afd's spidskandidater, Dr. Alice Weidel, hvorfor hun valgte at forlade studiet. Det var fires kamp plus dommeren imod én – helt og aldeles utiltalende og utilstedeligt. De to tyske public-service kanaler er meget værre i deres udskamning af Afd end DR og TV2 nogensinde har været imod Dansk Folkeparti, og det siger ikke så lidt.

Geografisk fordelte Afd's valgresultat på 12,6% sig ret ujævnt. Partiet står svagest i de nordvestlige delstater, mens partiet rammer dets landsgennemsnit i de to rige sydvestlige delstater Bayern og Baden-Württemberg. Suverænt bedst klarer partiet sig i de østlige delstater med 21,5% i gennemsnit. I delstaten Sachsen blev Afd endog det største parti med 27%. Stemmedelta-

De indvandningskritiske
Visegrad-lande: Polen, Tjekkiet,
Slovakiet og Ungarn.

gelsen ved forbundsdagsvalget steg fra 71,5% i 2013 til 76,2%, hvilket i høj grad tillægges, at Afd har været i stand til at kunne mobilisere en stor del af sofavælgerne.

Intern turbulens

Dagen efter forbundsdagsvalget meddelte Dr. Frauke Petry på en pressekonference, hvor partiets fire frontfigurer var samlet, at hun ikke ville være en del af partiets forbundsdagsgruppe, hvorefter hun forlod mødet. Uden noget forvarsel. I de sidste fem måneder op til valget havde der stort set ikke været nogen kontakt mellem Petry og hendes mand, medlem af EU-parlamentet Marcus Pretzell, og den øvrige partiledelse. Efterfølgende dag meldte hun og manden sig ud.

Hendes forklaring lød blot på grundlæggende uenighed om partiets linje, som hun mente var rettet imod gold opposition snarere end på at gøre sig klar til regerings-

samarbejde. Den egentlige grund var imidlertid, skulle det senere vise sig, at hun i al hemmelighed i månederne op til forbundsdagsvalget med sine allernærmeste støtter havde analyseret mulighederne for at kunne skabe grundlag for et nyt politisk parti med en efter hendes mening mere pragmatisk konservativ linje end Afd's. Med en spærregrense på 5% og med tre etablerede borgerlige partier, der dækker centrum-højre-spektrret ganske godt, synes et sådant forehavende at være en kamikazeaktion.

Selv om Petry havde isoleret sig selv fra den øvrige partiledelse og det store flertal af aktive medlemmer med sin egenrådige facon, kunne hun have erklæret, at hun ville trække sig fra formandsposten og koncentrere sig om at blive Sachsens næste ministerpræsident ved delstatsvalget om to år, altså et taktisk tilbagetog, men sådan skulle det ikke være. Ingen tvivl om, at hendes mand, som har et dårligt ry for intriger og for ikke altid at spille med åbne kort, har haft en dårlig indflydelse på hende. De blev gift sidste år. Gauland sagde da også hudløst ærligt efter hendes udmeldelse, at partiet havde mistet et stort talent, og at han dybt beklagede det.

At Petry selv sendte sin udmeldelse, gjorde det nemmere for partiet at komme videre. Af historiske grunde er der strenge regler for de politiske partier i Tyskland, såsom procedurer for opstilling af kandidater, valg af bestyrelser, eksklusioner etc. Udsmidninger i bundter, som Dansk Folkeparti tidligere har praktiseret, kan ikke lade sig gøre i Tyskland, idet hvert parti skal have en af partiledelsen uafhængig voldgiftsinstans i hver delstat, som behandler såvel eksklusioner som klager samt sørger for, at lovgivningen for partierne overholdes. Fordi det er så svært at ekskludere et med-

lem – en proces der kan pågå i månedsvis – undersøger partierne også ret grundigt ethvert potentielt medlems anmodning om optagelse.

Fra Petry til Weidel

Man når ikke til tops i politik – og bliver der – udelukkende gennem karisma og elokvent skarphed som Petry. Hvis man ikke er holdspiller og tilmed er egenrådig, autoritær og har et kæmpe ego, må det ende galt. At være veltalende, ekstremt ambitiøs og højt begavet som Petry rækker ikke i politik, hvis man ikke opbygger relationer og alliancer. Det forsømte hun, og desuden skubbede hun med sin ofte frembrusende og egocentriske facon mange selv nært allierede fra sig. At dette i det store hele kunne holdes uden for pressens søgelys, vidner om god partidisciplin i partitoppen. Trist, at det skulle ende sådan, for hendes medieoptræden var virkelig suveræn, om end ind imellem noget sammenbidt.

Da Petrys stjerne begyndte at falme i foråret, trådte Dr. Alice Weidel fra partiets hovedbestyrelse ind på scenen. Hun har ikke Petrys oratoriske skarphed i debatdueller, men på talerstolen har hun fået slebet kniven og har videreudviklet sin egen stil og er i stand til med autenticitet at udtrykke ikke alene vrede, forargelse og harme, men også at gøre brug af sarkasme og humor. Der er kommet godt bid i hendes retoriske angreb på den herskendes klasses hykleri og selvfedme. Hun nyder øjensynligt, når hendes politisk ukorrekte meldinger går

rent ind og salen jubler, og man skal ikke tage fejl af hendes fine noble borgerlige ydre, for hun hader islam, venstrefløjen og de politisk korrekte medier.

I modsætning til Petry er Weidel teamplayer og yderst disciplineret – ingen soloridt fra hendes side! At hun lever i et lesbisk forhold med en schweizisk kvinde, har ikke skadet hende i det nationalkonservative parti med traditionelle familieværdier. Lykkes det for partiledelsen at skærme hende af i en rå politisk virkelighed, ikke at drive rovdrift på hende og at give hende luft til at rekreatere, så har AfD en excellent frontfigur i mange år fremover.

Tilsyneladende ser AfD nu ud til at have lagt børnesygdommene bag sig, og kan interne uenigheder fremover bilægges på civiliseret vis og holdbare kompromiser findes, er kursen sat på vækst de kommende år. Partiet synes at være rigtigt politisk positioneret og godt opstillet på alle positioner såvel personelt som programmatisk. Med få undtagelser består den 92 mand-store forbundsgruppe af højtuddannede folk, og adskillige af dem med dokortitler. Mænd og kvinder, der ikke sådan lige lader sig blæse omkuld.

Styrket anti-immigrationskurs

Implikationerne af det østrigske og det tyske valg på EU er en svækkelse af de politiske kræfter, der virker for yderligere snæver europæisk integration og mere eller mindre åbne grænser. Merkel er kraftigt svækket og presset af søsterpartiet CSU i

Bayern, der vil have magten tilbage fra eurokraterne og en opbremsning af immigrationsbølgerne, hvilket det kan se sig bekræftet i ved det østrigske valg, hvor dets søsterparti ÖVP fik et kanonvalg på en nul-immigrationslinje.

Den socialdemokratiske premierminister i Slovakiet, Robert Fico, Tjekkiet præsident, socialdemokraten Milos Zeman, og de to nationalkonservative premierministre Beata Maria Szydlo i Polen og Viktor Orbán i Ungarn må også se sig bestyrkede i deres anti-immigrationskurs efter valgene i Tyskland, Østrig og Tjekkiet. Med anti-immigrationspolitikere Sebastian Kurz og Andrej Babis ved roret i de to sidstnævnte lande er det et absolut realistisk scenario, at Visegrad-landenes *stop-dem-ved-grænselinje* er ved at blive comme il faut i EU. Spørgsmålet er så bare, om de også kan sætte sig igennem i ministerrådet via accept af virkningsfulde tilbagesendelsesprogrammer, som det vel at mærke overlades til de enkelte medlemslande at eksekvere effektivt af deres egen udøvende magt?

Vinden blæser fra øst, hvilket bør indgyde en vis optimisme. De kommende års slag bliver afgørende for, om Europa i 11. time besinder sig og overlever. Skifter vinden, så den går i vest, er løbet kørt, for de vesteuropæiske eliter vil hellere gå under i godhedens navn end gøre det, der skal til for at stoppe vanviddet og tilbagerulle de seneste 30 års masseimmigration.

BOGANMELDELSE

Dansknational Luther og Grundtvig i ét bind

”Dét at have en ”god” mening er noget ganske andet end at være et anstændigt menneske.”

Jesper Langballe:
LOV OG ANSVAR

Red.: Majken Frost, Monica Papazu,
Thomas Helbig Hansen.

Tidehvervs Forlag, 2017. 663 sider. 299 kr.

Denne nyligt støbte mursten er perfekt til at smadre vore politikeres udstillingsvinduer med deres falske reklamer. De 20 genoptrykte essays af den nu afdøde danske åndskæmpe og nationalhelt Langballe turde være obligatorisk læsning, hvis man vil forstå forskellen mellem vore magthaveres bekostelige hobby de sidste 70 år, at ”skabe en bedre verden”, og så blot pragmatisk at ville forbedre landsmænds hverdag med

virkelighedens begrænsede ressourcer. Og til at fatte, at dét at have en ”god” mening er noget ganske andet end at være et anstændigt menneske (ja, reelt det modsatte). Og endelig til at indse afgrunden mellem det abstrakte ”menneske”, der uproblematisk kan flyttes omkring med på skrivebordet, og de konkrete mennesker, som historien har gjort til noget ganske bestemt og derfor stridbart uforenelige – hvilket er

noget positivt og meningsfyldt, hver på sit sted, ikke noget der skal "overvindes" i foragt for den givne verden.

Langballes udgangspunkt er ikke overraskede uafbrudt kristendommen, og hans spidsfindige teologiske polemik mod selv dem, der ellers står ham nærmest, kan nok blive for vidtløftig læsning for nogle. Fra et vist kristeligt perspektiv kan alt andet jo argumenteres ad absurdum og blive ligegyldigt, som når Langballe skriver, at det "politiske problem" kristeligt set ikke eksisterer, og at "problemer og deres løsninger er det ualvorligste af alt". Det kan virke langt fra de skriftlærde og til landsmænd på gader og stræder, der lider under politikernes stadig forkerte problemhåndteringer...

Opgør med ethvert utopia

Det er ikke det samme at tale tidehvervsk om "Troens slutkamp mod islam" og at tale glistrupsk om "muhamedanerne hjem til Muhamedanien". Men for Langballe hænger det hele vel at mærke i sidste instans sammen. Mens evangeliet i nutiden ellers prædikeres uden Loven, hævder Langballe denne som uundværlig imod "det naturligt dovne menneskes forfængelige drøm om den store ydre forandring, der skal give lovløsheden frit spillerum". Hermed sigtes imod ethvert grænseløst utopia, så vist som enhver orden kræver energi og anstrengende lovhåndhævelse, der skys af Folketingets politiske partier, åbenlyst af de røde, bortforklarende af "midten".

Hvor stor en dosis teologi eller tro man behøver for at indse det, der indtil for nylig var indlysende sammenhænge, kan nok diskuteres, men det er i det mindste værd at følge Langballes ræsonnementer, fordi han får sagt så mange sandheder præcist undervejs. Grundholdningen er det tiltrængte opgør med naturvidenskaben som tilværelsestolkning. Selv om videnskaben har ret i sin afklædning af både nation, religion og menneskesjæl som "blot" materielt udviklede fænomener, ændrer det intet ved, at hvert enkelt menneske stadig skal leve i en hverdag i fænomenernes verden, som man enten kan lade være betydningsladet eller fuldkommen meningsløs. Parallelt hermed kan man vælge at være et eksisterende, ansvarligt jeg eller et fuldkommen ansvarsløst produkt. Indvendes der, at begge yderpunkter af disse modsætninger har absurde konsekvenser, må det i hvert fald siges, at mainstream er blevet meget forskudt i materialistisk retning, og at Langballes stærke modgift er tiltrængt.

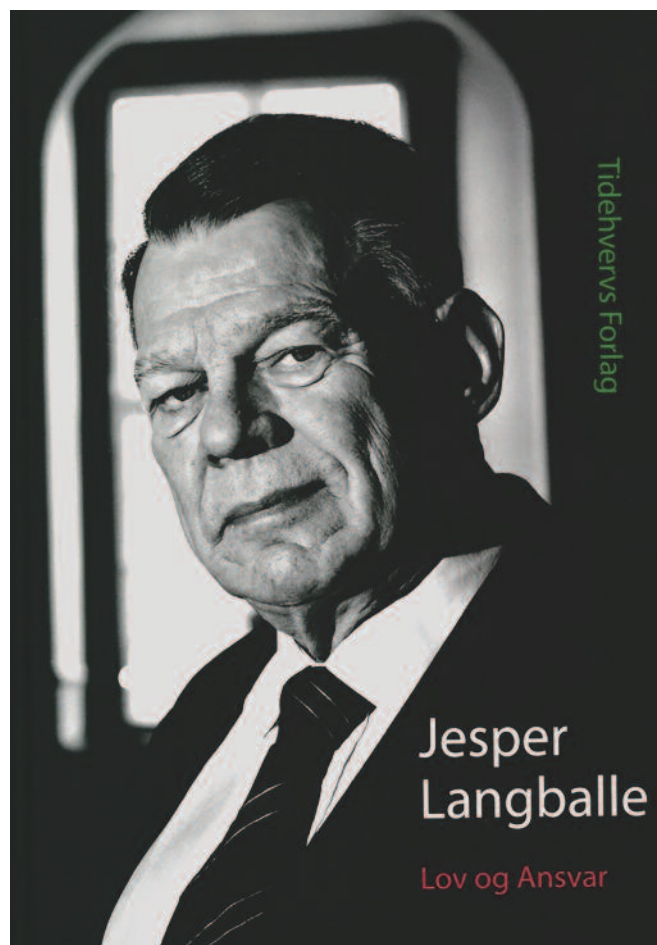
Det moderne krav om globalt engagement kalder Langballe med Grundtvig "dette helvedes dydige skrål" og viser dermed sam-

tidig, at den antinationale verdensborgerholdning er ældre end 68'erne. I flere essays gennemgår Langballe udførligt Grundtvigs nationale holdning, som han generelt lægger sig op ad. Fælles er grundlæggende, at danskheden kun er til i jeg'et som et forhold til slægten. Men dette forudsætter dog så, at der overhovedet er en slægt at forholde sig til. Som Grundtvig skrev: "Byrd og Blod er Folke-Grunde", og de, der ikke har ild for fædrelandet, "Lyse selv sig ud af Æt" – hvilket igen forudsætter ætten eller afstammingsfællesskabet. Dette aspekt kan tit savnes i det teologiske opgør med islam, som indvandringsmodstanden ikke mindst under indflydelse fra den tidehvervske retning efterhånden mest er blevet til.

Langballe gjorde sig vel at mærke mindre skyldig i denne teologisering end næste generation af Tidehverv. Som han skrev i 2002: "Jeg vil i hvert fald bekende, at folk, som kalder sig kristne, men foragter Danmark – eller ligefrem hævder, at kristendommen i sin kerne er multietnisk, som en herre for nylig forklarede mig i avisen – med dem har jeg ingen samtale at føre. Men kristen eller ej er jeg allieret med enhver dansk, som er knuget af truslen om vort fælles lands tilintetgørelse." Man kan kalde Langballe diskussionsfanatiker, men i den nationale lejr var han en samlende skikkelse, hvilket er noget, indvandringsmodstanden savner så stærkt i dag, hvor ethvert særstandpunkt giver anledning til stiftelse af et nyt parti, hvis hovedmodstandere ifølge partipolitikens natur må blive de nationale konkurrenter i stedet for den egentlige antinationale fjende.

Det faste fundament

Fra et nationalt synspunkt er det tungtvæjende i nærværende teologiske storværk Langballes konklusioner, såsom at "vi danske med rette kan sige, at den danske sag er vor Herres sag". Dette siger vi vel at mærke ikke i højere grad end andre folk, men i samme grad som disse, der jo netop udgør den skabte verden i sine konkrete skikkelser, som er alt andet end en fællesmenneskelig abstraktion. Troen gav Lang-

balle dette faste fundament også i den politiske strid, hvilket fik nogle til at kalde ham fundamentalist – det stempel, som i dag påføres alle, der mener noget bestemt og ikke alt muligt, nærmest synonymt med "ekstremist" (sært nok rammes modsatte, intolerante "gode" meninger ikke af samme stempling). Langballe konstaterede ramme, at modsætningen til den angivelige fundamentalisme er at være moderigtigt "søgende og uafklaret", hvilket faktisk bare er fejhed. Jeg vil tilføje hykleri, for man er jo akkurat lige så skråsikker i sin intolerante antinationalisme som de nationalsindede angivelige "fundamentalister". Der dog netop ikke er fundamentalister, for så vidt som de urokkeligt står fast på forsvaret af åndsfriheden – hvilket de politisk korrekte oftest ikke gør.

Helt generelt er Langballes holdning forbilledlig, fordi den var som den holdning, han selv beskrev hos sin teologiske helt, Kristoffer Olesen Larsen: "Altid i angreb, aldrig i forsvar." Og ligeledes er holdningen, at den aktuelle påtvungne nationale skæbnekamp trods alt bør være "den muntre strid" uden klynkeri, noget tiltrængt, der slår imod læseren fra alle tekster af Jesper Langballe, som er altid savnet, aldrig glemt.

Peter Neerup Buhl

”Folkekirken har

Demokratiets modstandere bruger mødeterror, hærværk og

ERIK TROLDHUUS

Er vi stadig kristne?

Når to store hunde slås, afgøres striden ofte ved, at den svageste hund lægger sig på ryggen og blottes struben som tegn på overgivelse og underkastelse. Man kan som almindelig kulturkristen godt få det indtryk, at det er netop det, der sker i folkekirken for tiden. Kirkens folk: Præster, provster og ikke mindst biskopper viser stort hensyn og forståelse for den nye, undergravende religion: Islam, selv om Islam præker det diametralt modsatte af Kristendommen. Nogle vover endda at påstå, at vi tror på den samme gud, og de ser ingen forskel mellem Gud og Allah, Jesus og Muhammed. Det er langt ude og uforståeligt for almindelige kristne. Vore gejstlige bruger ikke tid på at bringe klarhed over dette for mange af os ret så alvorlige emne.

Statsminister Lars Løkke Rasmussen har engang fra talerstolen udtalt, at Danmark er et kristent land. Det glædede mange danskere, for når man i det daglige ser hele bydele blive indtaget af muslimerne uden større sværds slag, så kan man godt komme lidt i tvivl, om vi er et kristent land. Vi har altid troet, at den evangelisk-lutherske kirke med dens grundteser om kærlighed og tilgivelse var alle andre religioner overlegen, men jeg har hørt selv biskopper udtale, at det sådan set kan være hip som hap, hvad man tror på.

Underkastelse og medlemstab

At tale om kirkens underkastelse er måske at gå lidt for langt, men alene den løbende, underdanige dialog med imamer og andre muslimske talsmænd med deres baggrund i Koranen og Sharia-lovgivningen er nok til at forstyrre det billede, vi gerne vil have af Danmark som et kristent land. Islams leveregler, styret af Koranen, er ikke anta-

gelige for en dansker, som tror på Gud og hans enbårne søn Jesus og på Kristendommen, der prædiker kærlighed og tilgivelse, i modsætning til Islam, der truer dets tilhængere med helvedes flammer, hvis de ikke adlyder Koranens budskaber. De fleste lande, hvor Islam styrer, er karakteriserede ved had, undertrykkelse, vold og krig, samtidig med, at man vover at kalde den *Fredens Religion!*

Islam er den næststørste religion i Danmark og har et stigende medlemstal i takt med den forøgede indvandring af muslimer, især fra Afrika og Mellemøsten. Folkekirken mister dagligt medlemmer. I 2. kvartal af 2016 meldte ca. 10.300 sig ud (KD 060916), og i år fortsætter nedturen. Fra 1. og 2. kvartal i år blev der 7.534 færre medlemmer i Folkekirken. Siden 2007 er antallet af medlemmer faldet med 142.942, mens antallet af danske ikke-medlemmer er steget til ca. en halv million (JP 16.07.17). Man

blottet struben'

overfald i en kamp, hvis formål det er svært at få rede på.

kan vel uden at overdrive sige, at det ikke går alt for fremragende for den kristne, danske folkekirke. Man ser jævnligt, at kirkens folk søger samarbejde og dialog ved at underkaste sig Islam i en eller anden grad, men ofte begår de den største synd ved simpelthen ikke at gøre noget aktivt for at beskytte den kirke, hvori de er ansatte.

Præsteløftet

Det er uforståeligt for mange danskere, at statstjenstmænd og kvinder, som er ansat i den evangelisk-lutherske kirke (2.400 præster) ikke bliver holdt op på deres pligt til at præke det kristne evangelium og samtidig imødegå enhver religion eller ideologi, som præker det modsatte, f.x. Islam, som kræver total underkastelse af dets tilhængere. Ifølge de islamiske leveregler, nedfældet i Koranen, styrer man den enkeltes liv og færden fra han/hun står op til vedkommende går i seng.

Når Folkekirkens gejstlige afgiver præsteløftet, sværger de på, at de vil tjene den kristne kirke og den evangelisk-lutherske tro, og at de i overensstemmelse med den Augsburgske Bekendelse vil bekæmpe alt, hvad der strider imod Kristendommen, herunder har man naturligvis bl.a. tænkt på Islam som et frygtindgydende eksempel, men dette løfte synes de fleste præster at glemme i det daglige. Det er sjældent, man ser eller hører om præster, der tager til genmæle imod Islam og al dens uvæsen. Da de er statsansatte i Folkekirken, må staten vel som arbejdsgiver kunne forvente og forlange, at de gejstlige lever op til deres løfte og præker og missionerer for den rette tro og ikke taler om, at den ene tro kan være lige så god som den anden. Man må spørge, hvorfor tøver de? Er de bange? Tror de alligevel ikke på det helige evangelium? Eller er det et tegn på uvidenhed, eller bare en laissez-faire holdning? Når de vælger ikke at gøre indsigelse,

må det anses at være en underkastelse for Islam.

De véd vel alle, at Islam er den hurtigst voksende religion i Danmark, hvilket er bekymrende. For et par år siden stillede jeg en af vore biskopper spørgsmålet, om han da ikke var bekymret for de mange danskers exit fra Folkekirken, hvortil han svarede, at der altid har været udsving i Folkekirkens medlemstal, men nu havde man da indført både baby-salmesang og spaghetti-gudstjeneste, så det skulle nok gå, mente han. Set fra de kristne, halvkristne og kulturkristnes synspunkt er det stærkt bekymrende, at Folkekirkens tjenestemænd tilsyneladende sidder tilbagelænet i deres gode embeder, mens ulykken sker henover hovedet på dem. Man kunne ligne det ved et kæmpestort skib, der er på vej mod et isbjerg. Kaptajnen véd det godt, men gør intet. Det kan man vel kalde en undladelsesynd af dimensioner. —>

Stormødet i Gellerup

Jeg deltog for nogle år siden i et stormøde i Gellerup, hvor de mange tusinde Århusmuslimer fremsatte deres krav om få bygget en stormoské med tilknyttet islamisk kulturcenter, hotelværelser, koranskoler m.m. Disse krav har været forhandlet med Århus Kommune i ca. 15 år, men har endnu ikke fundet deres endelige løsning, angiveligt på grund af uenighed om stormoskéens placering i bydelen Gellerup. Det var et både interessant og foruroligende møde. Der var ifølge pressen ca. 1000 mennesker til stede, skønsmæssigt var der vel 50 danskere og resten muslimer fra mange lande, der udgjorde et farvestrålende skue, som kunne være taget ud af *Tusind og Een Nats Eventyr*. Der var mænd i lange skjorter og kjortler samt stribede turbaner, farvede kalotter og køkkenternede tørklæder. Der var beduiner, dog uden synlige kameler. Der var også tildækkede kvinder af alle typer i farverige gevandter og sløring i alle graderinger. Fra det kæmpestore højtaleranlæg brølede arabisk mavedansermusik ud over forsamlingen. Kun afbrudt af flere talere på arabisk. Min kollega og jeg spurgte to unge mænd, som sad lige foran os, om hvad der blev sagt i højtalerne, hvilket de ikke kunne svare på, da de var af tyrkisk oprindelse. Protesterer I da ikke over, at der kun bliver talt arabisk, spurgte vi. Svaret var: Nej, det nytter ikke noget, araberne er i overtal i dag. Af og til kom der en dansktalende, kommunal embedsmand til mikrofonen og forsikrede forsamlingen, at kommunen naturligvis var helt indstillet på, at der snarest skulle bygges en kæmpemoské. Dette løfte var dog lige stærkt nok, viste det sig, for det blev dementeret af kommunen den næste dag.

De unge tyrkers livsfilosofi

I pausen kom vi i en god snak med de tyrkiske, unge mænd, som var født og opvokset her i landet og derfor talte flydende dansk. Flinke og høflige, unge mennesker. Vi diskuterede stormoskéens muligheder, og så sagde de noget interessant: Moskeen kommer, det er blot et spørgsmål om tid. Danskerne er et slapt folk. De har ingen modstandsvilje. Det så man bl.a. den 9. april 1940, da man lod de tyske besættelsesstropper marchere uhindret ind over grænsen. Der blev ikke gjort modstand. Vi muslimer overtager snart landet, når vi blive mange nok, og så gentog de, at danskerne var for slappe og dovne til at gøre modstand og tilføjede: Vi har noget, som I ikke har, nemlig: Islam. Vi har den rette tro, og vi vil kæmpe for den. Vi to danskere indvendte straks, at vi da havde Kristendommen. Nåh ja, sagde de med en let latter, men I bruger den ikke til noget, så derfor vinder vi.

Det skal tilføjes, at de tyrkiske, unge mænd på intet tidspunkt var provokerende. De fremsatte deres synspunkter på en venlig, konstaterende og overbevisende måde. Det var altså den livsvisdom, de havde erhvervet sig efter mindst 10 års skolegang her i landet. Det var vanskeligt for os at kapere, at skolens kulturelle påvirkning i dansk tro og levevis tilsyneladende overhovedet ikke havde præget deres holdning til det danske samfund. Koranen var deres støtte i den almene forståelse af, hvordan verden hænger sammen. De fortsatte i øvrigt med at fortælle os lidt overraskende nyt. Nemlig, at det var tyrkerne, som havde reddet Danmark, der efter krigen var totalt udbombet, og da danskerne ikke selv magtede at genopbygge landet, sendte man bud efter kvalificeret arbejdskraft i Tyrkiet, nemlig deres bedsteforældre. De sluttede med at sige, at de har været her lige siden, og muslimerne bliver flere og flere hver eneste dag. Det sidste er desværre rigtigt.

Flere og flere af fremmed herkomst og med en fremmed religion

Muslimerne bliver flere og flere. De kristne færre og færre. Officielle statistikker tør man ikke mere tro på, men det er vel ikke helt ved siden af at sige, at folk af fremmed herkomst formentlig udgør ca. 10 procent af befolkningen, og procenten stiger dag for dag, år for år. Indvandrerne kommer ikke til Danmark for at blive danskere. De kommer for at nyde vore velfærdsgoder, såsom garanti for bolig, gratis undervisning, og kontante ydelser, uden at de behøver at yde ret meget til gengæld. Det er slemt, men hvad værre er: Islam, som kan opdeles i en religiøs del og en ideologisk-politisk del, breder sig mere og mere, og hverken vore politikere eller vore gejstlige, statsansatte kæmper imod. Kirken må ikke blande politik og religion, hører man ofte sagt. Nu er der jo ikke meget i denne verden, der ikke grunder sig på politik i en eller anden form. Det er i hvert fald sikkert, at det gør Islam dagligt, og det er dér, vi tydeligt ser folkekirkens opgivende holdning. Det ligner begyndelsen til den totale underkastelse.

Mange danskere, formentlig mest af den ældre generation, som er blevet kristent opdraget med dåb, konfirmation og vielse i kirken, føler, at kirken i dag mangler foregangsmænd og -kvinder. Vi har i dag ingen idealister, stærkt troende, eller andre stærke personligheder at se op til og samles om. F. eks. en Grundtvig, en Kaj Munk eller lignede personer, der har haft mod til at stå frem og sige sandheden. Den eneste nulevende, fremtrædende kirkens og fædrelandets stridsmand, jeg umiddelbart kan komme i tanke om, er *Søren Krarup*, der aldrig har tøvet med at stå frem og sige sandheden om den snigende islamisering,

om fædrelandets nedbrydelse og den svage folkekirke.

Alle de såkaldte kulturkristne, der er opvokset i et samfund, hvor der altid har været tre vigtige kulturbærende støttepunkter: Gud, Kongehus og Fædreland, føler, at statsministerens udtalelse om, at vi lever i et kristent land, burde følges op af Folkekirkens mange, statslige tjenestemænd, som stiltiende lader tingene passere forbi, uden at de griber til kamp for det kristne budskab. Hvad skal der til for at få dem op af lænestolen?

Er det virkeligt sandt, hvad en biskop engang udtalte: "Det hele er lige meget? Vil kirkens folk bare som underhunden blotte struben og overgive sig betingelsesløst?"

Tilgiv mig en prosaisk sammenligning. Enhver handelsvirksomhed, der af en eller anden grund taber kunder, ville straks gribe til modforanstaltninger ved f.eks. at indføre et større produktudvalg og bedre sælgere samtidig med at den forstærkede markedsføringen for at kunne fortsætte virksomheden. Hvis folkekirken, som udbyder af det hellige evangelium, får for få "kunder" i "butikken" om søndagen, så er det måske, fordi "varesortimentet" ikke er interessant nok for moderne, travle mennesker, så Kirken skulle måske se på "produkterne" og måske især på præsentationen af samme. Folkekirken er en af de tre, vigtige søjler i vort samfund. Den er med til at tegne det danske, demokratiske fællesskab til fædrelandets vel. Danmark skal ikke være et multietnisk og multireligiøst land. Vi skal holde fast i, at landet er kristent, Hvis den 1000 år gamle Kristendom falder pga. slaphed og overgivelse, vil det få alvorlig, negativ indflydelse på hele vor opfattelse af Danmark med fare for at ødelægge sammenhængskraften i vort land.

Opråb til kirkefolkene

Gør nu noget ved det. Der er mange derude, der venter på kirkens initiativer. Vi véd, at Kirken kan tilbyde noget, man ikke kan få andre steder, men der skal mere end babysalmesang og spaghettigudstjeneste på programmet for at få flere til at møde op.

Vikingeånden genopvakt

”I den forholdsvis korte tekst formår Pálfi at skabe et troværdigt univers for den nordiske mytologi”

Loránd-Levente Pálfi er født 1981 som ungarsker i Transsylvanien, men mest opvokset i Danmark. Han er universitetsansat inden for sprogvidenskabelig forskning og må derfor alt i alt siges at have en i denne tid meget passende baggrund for at bidrage til at vække danskernes vikingeånd (om muligt).

Den i forvejen lille bog er skrevet med runer – og er dermed den første rune bog i 700 år – og på hver modstående side samme tekst med moderne skrift, dog med ældre sprogbrug for at gøre sagnet mere autentisk. I den forholdsvis korte tekst formår Pálfi dog alligevel at skabe et troværdigt univers for den nordiske mytologi med en original nuanceret beskrivelse af Lokeslægten, ud over den miskendte hovedperson bl.a. døds gudinden Hel, Fenrisulven og Midgårdsormen.

De malende beskrivelser fremmaner tider og steder, der ikke er for nutidens blødgørelse: „Muspelheim er en sand ildørk med vældvoldske ildspyende vulkaner, lavasøer større end de midgårdske verdenshave, glødende luft af den skelligste beskaffenhed og tunge svovlskyer, så langt øjet rækker”...

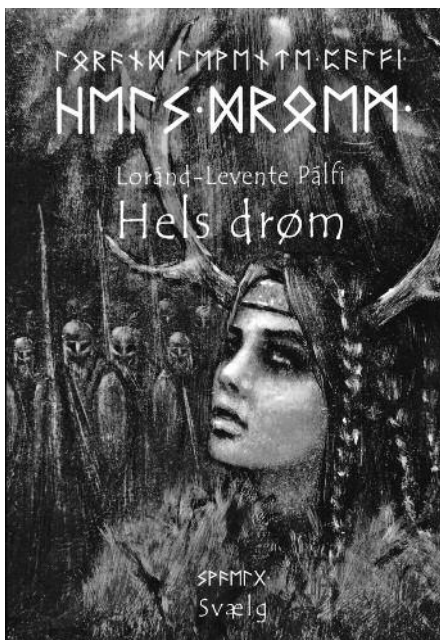
Lokes sindsro og djærvhed giver ham oprejsning efter den hidtidige stedmoderlige behandling af ham i litteraturen. Som vi véd fra Saxo, er den største dyd tålmod, og Loke tilbringer uden at kny en snes menneskealdre i Muspelheim for at lære ildens hemmeligheder i sin videre kamp, og ligeledes en snes menneskealdre lod han sig klynge op i Yggdrasil for at hænge dér og optage visdom – „thi træet fordrer lidelse mod ydelse”.

Over for de forsamlede guder, der kalder Loke for lumpen, lumsk, lunefuld, løgnagtig, skadevoldende, spottende og svigefuld, viser han også storsind. Han påpeger synderne hos dem, der mener sig bedre end ham, og fortsætter: „Tro ikke, at jeg med disse anklager dømmes jer, thi de er blot små sandheder, der vedrører små synder.

Loránd-Levente Pálfi:

HELS DRØM

Forlaget Svælg, 2017. 97 sider. 129,95 kr.

Ingen er fejlfri, hverken I eller jeg.” Loke sejrer med sine gode argumenter og hårdt tilkæmpede kundskaber over gudernes magiske kræfter, og han bilægger stridighederne blandt guderne, der sværger aldrig mere at „hidføre hinanden hverken mén, lyde, vanhæd, brøst, kvide eller andet bryderi.”

”Kunsten bliver at fremelske en dannelse, der lader den gamle mentalitet overleve i nutidens klæder.”

Efter Lokes kamp for at få Balder tilbage fra dødsriget – han var jo også skyldig i, at han røg dertil – vælges Balder enstemmigt til konge. For så vidt slutter hovedhistorien foribilledligt med Loke som en helteskikkelse, hvis karaktertræk med fordel kunne befrugte nutidens mentalitet. Men i øvrigt er der flere lag og afstikkere i fortællingen, hvis rige sprog ikke kan ydes retfærdighed ved et referat.

Jeg tillader mig at se Loke som repræsentant for de odiose indvandringskritikere, som via fiid, vedholdenhed og den sande sags ideoende kræfter til slut vinder anerkendelse og succes! Men det er det gode ved rige mytologier: Hver læser vil kunne slå ned

på aspekter, der vinder særlig genklang i den enkeltes sind, men i sagnets bagvedliggende holdning – alle nuancer og tolkninger til trods – anes konturerne af det gamle sinds ro og styrke over for nutidens „fladme”. De mægtige metaforer for livets kræfter kan fuldt ud eksistentielt konkurrere med det moderne videnskabelige verdenssyn: „Surt og Nidhug gik holmgang i Hel, men fandt aldrig ud igen. Der er ingen, der kan finde vej i Hel, bortset fra Hel. De to holmgængere vandrer vildt rundt i evighedsriget den dag i dag. Hver gang, de mødes, farer de på hinanden, og da giver det skælv på jord i alle tre oververdener.”

At se verden bevæget af sådanne kræfter giver langt snarere karske og livsduelige sind hos et folk og ville give det tilstrækkelig visdom og styrke til overlevelse og lykke snarere end den moderne mentalitet, hvad man end kalder den, som alt andet lige giver slavesind og blaserthed. Kunsten bliver at fremelske en dannelse, der lader den gamle mentalitet overleve i nutidens klæder, hvilket man også kan kalde, hvad man vil, men den franske højrefilosof Guillaume Fages begreb „arkæofuturisme” er ganske rammende. Uanset hvad bliver en sådan åndelig renæssance for gamle dyder nøglen til en folkelig fremtid, og Pálfis bog er et fint lille skridt på denne rette vej.

Peter Neerup Buhl

Menneskerettighederne og FN-kulturen

Menneskerettighedernes gyldighed her i landet hviler på, at de fremgår af dansk lovgivning.

Cand.jur. JACK KORNBECCK

Med etableringen af FN i 1945 sker der noget, der simpelthen er svaret på menneskerettighedsideologiens bønner. Et regelværk etableres, der groft favoriserer og organiserer den frie fabrikation af rettigheder. Resultatet udebliver ikke. Straks indløber der blomstrende forslag. Særligt kendt er Eleanor Roosevelts fantasivirksomhed. "Retten til kunstnydelse" og "retten til at blive delagtiggjort i videnskabens resultater" skylder vi hende. Mere end en idehistoriker har muntert fremhævet disse forslag, der synes at være et udslag af lunefuldt sind. Og de er da også mere morsomme end urovækkende.

På et dybere plan sker der noget andet. Menneskerettighederne går ind i en ny fase. Så længe Den amerikanske Uafhængighedserklæring er grundteksten, er menneskerettighederne gudgivne (menneskene er "af deres skaber begavet med visse ufortæbelige rettigheder"), hvilket ganske vist skabte et teologisk problem (idet mennesket efter fast kristen opfattelse er Guds skyldner og aldeles ikke hans rettighedshaver), men som antagelig også har lagt en dæmper på

den frie fabrikation af rettigheder. Der er trods alt grænser for, hvilke rettigheder man kan lyve Vorherre på i sin rettighedsiver. Disse begrænsninger er nu helt borte. Det skal vi nok komme nærmere ind på.

Den humanistiske trosretning

Med etableringen af FN kan Vorherre indstille sin virksomhed i rettighedsværtshuset. I stedet dukker der en ny og meget gådefuld størrelse op som et centralt led i rettighedsfabrikationen, dens matrix så at sige. Det er menneskets værdighed. Det er højest gådefuldt, hvad der menes hermed. Der findes værdige og uværdige handlinger, og der findes værdige og uværdige mennesker. Den, der fandt sin beskæftigelse som torturbøddel, er et uværdigt menneske, for han gjorde det til en skam at være menneske. Men i al ubestemthed at tale om "menneskets" (?) værdighed, giver ikke mere mening end i al ubestemthed at tale om dets uværdighed. Det er et meningstomt postulat i begge tilfælde.

Det er alvor lige fra starten i 1945, for allerede i præambelen til FN-pagten tales der om menneskets "personlige" værdighed, hvilket både fastholdes og overtrumfes i konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination (bekendtgørelse 1972

nr. 55), hvor talen i præambelen er om "alle menneskers naturlige rettigheder", og hvad i alverden er "naturlige" rettigheder? Hverken biologien eller meteorologien giver mennesket nogen rettigheder. Der er intet, der ligner natur eller naturlov. Rettigheder er noget, der udledes af den retsorden, man fødes ind i og lever sit liv under. Det er egenskaber ved lovbogen, det er ikke egenskaber ved ens kropslige eksistens. Denne snak er ganske enkelt kvasireligiøs, og den religion, der er på spil, er den humanistiske trosretning, der for tiden er Danmarks uofficielle statsreligion.

Rettigheder og friheder

Idet menneskerettighederne formerer sig ved knopskydning, sker der en forskydning i forholdet mellem rettigheder og friheder. Selvom de for en overfladisk betragtning muligvis kan ligne hinanden, er der afgørende forskelle på spil, og lad os først tage en jævn og velkendt ret som vort eksempel. Hvad indebærer en mands ret til sit sommerhus og dets grundstykke? En ret til som den eneste at råde over og dermed også en ret til at forlange, at alle andre holder sig borte (medmindre lovligt ærinde foreligger). Til mandens ret svarer enhver andens pligt til at holde sig borte. Denne ret er altså på bekostning af alle andre.

Den føles ikke som nogen byrde, fordi den hviler på alle andre. Men den er det ikke desto mindre. Sådan er det med enhver ret. Det er derfor, at enhver rettighedsposition kan omskrives til en pligtposition, og enhver pligtposition kan omskrives til en rettighedsposition.

Ganske anderledes med frihederne, og lad os igen tage klare og utvivlsomme eksempler i brug, nemlig Grundlovens frihedsrettigheder. Vi véd alle, hvad forsamlings-, forenings- og ytringsfriheden vil sige. Men vi mærker os som noget afgørende, at disse friheder ikke er på nogens bekostning, idet **de gælder for alle og enhver**. Den frihed, som jeg selv nyder, har enhver anden også. Det vil sige, at mens den håndfaste ret til eget sommerhus er ekskluderende, idet den udelukker alle andre, så er eksempelvis ytringsfriheden inkluderende, idet den omfatter alle andre.

De rettigheder, vi har i henhold til privatretten, må vi selv værne om. Vi må selv se til, at vore tilgodehavender bliver indbetalt, og at ting, som vi har udlånt, bliver tilbageleveret. Kun strafbare overskridelser kan vi gå til politiet med. Netop fordi de egentlige rettigheder udelukker enhver andens ret på området, må vi være på vores post. I værste fald må vi tage procesbyrden på os. Helt anderledes med frihederne! Hvordan værner man dem? Det gør man slet ikke. Man benytter sig af dem! En frihed er en handling, der hverken er forbudt eller påbudt. Det er en handling, som ingen kan skride ind overfor, hverken myndigheder eller andre borgere. Straffeloven har bestemmelser om ulovlig tvang og ulovlig frihedsberøvelse, og de er alvorligt ment. Og hvad Grundlovens frihedsrettigheder angår, nyder de fortrinlig retsbeskyttelse. Ved manifestationer i fri luft, der udarter til spektakler, værnes forsamlingsfriheden af politiet, der på givne foranledning dukker op. Hvad ytringsfriheden angår, er det en fuldstændig sikker sag, at den værnes gennem det absolutte censurforbud. Ytringsfriheden er en frihed, den er ikke nogen ret. Hvis den var en ret, ville der hertil svare en pligt for andre til at høre efter eller læse med. En sådan pligt foreligger himlen være lovet ikke.

Privilegier

Hvis en frihed er på nogens bekostning, så er den ikke nogen frihed, men et privilegium. Den skattefrihed, som adelen en gang nød, var ingen frihed, men et privilegium. Dette privilegium var på bekostning af landets skattebetalende borgere. Ligeledes var i nogle år et privilegium gældende for udenlandske boligøgende i henhold til integrationsloven. De blev fri for at stille sig bagest i boligkøen, idet de skulle have bolig anvist inden en bestemt frist, hvorved de sprang

køen over, der ikke sjældent var årelang. Denne frihed var således et privilegium, der var på bekostning af danske boligøgere. Dette privilegium blev afskaffet efter systemskriftet i 2001. At der på flygtningeområdet muligvis kan påvises mange andre privilegier, skal slet ikke bestrides.

Men bortset herfra gælder det, at frihederne ikke er på nogens bekostning. Dette fortønes gerne, ikke sjældent i meget besynderlige sammenhænge. Som bekendt har ethvert spørgsmål, der vedrører homoseksualitet, i en del år nydt en uforståeligt god presse, (med DR langt fremme i førerfeltet). Uforståeligt af den grund, at homoseksualitet er en fri handling og har været det, siden straffeloven af 1930 trådte i kraft. Om seksualitetens to hovedformer gælder det, at de hverken er påbudte eller forbudte. Man skulle derfor tro, at de ikke kunne give anledning til noget politisk problem. Men i ministeriet Helle Thorning-Schmidts dage kunne det nu alligevel skabe et problem, endda et mellemfolkeligt problem. Det var ganske vist selvopfundet, men det er der jo så mange politiske problemer, der er. Uganda havde gennemført nogle dramatiske skærper i sin straffelovgivning vedrørende de homoseksuelle.

Kulturimperialisme

At homoseksualitet dernede er strafbart, kan ikke komme bag på nogen, for det er den i de fleste afrikanske lande. Alligevel sendte man en dansk minister derned i sagens anledning. Han skulle forsøge at få Uganda til at ændre signaler. Det var ganske vist temmelig uforståeligt, medmindre et kulturimperialistisk og menneskerettigt synspunkt lægges til grund. Vi skal naturligvis meget have os frabet, at andre lande blander sig i vores straffelov. Med hvilken ret blander vi os så i Ugandas? At der her foreligger et forsøg på indblanding i Ugandas indre anliggender, er klart som dagen. Lige så klart er det, at kun et menneskerettighedssynspunkt kan begrunde det. Uden dette synspunkt ville ministerbesøget fremtræde som nøgen kulturimperialisme. Eller rettere som et forsøg herpå, for naturligvis løb det velfortjent ud i sandet. Alligevel var de kulturimperialistiske ambitioner ikke til at tage fejl af, for det blev foreslået (i hvert fald i DR), at man kunne omlægge dele af ulandshjælpen til landet for at "straffe" Uganda og i stedet bruge pengene på at støtte lokale kredse, der favoriserer homoseksualitet.

"Det danske Folketing har sine opgaver og ansvar her i landet, ikke i andre lande og på andre kontinenter"

Vores egen straffelov af 1866 sætter straf for mandlig homoseksualitet. Det havde vi ikke gode erfaringer med. Vi havde heller ingen ære af det. Derfor faldt kriminaliseringen med straffeloven af 1930. Herefter stemmer lovens indhold overens med vore idealer og erfaringer på dette område. Det danske Folketing har sine opgaver og ansvar her i landet, ikke i andre lande og på andre kontinenter, og på dette punkt har det løst sin opgave, eftersom folkevilje og lov her er i overensstemmelse med hinanden. At andre lande ser anderledes på sagen, kan vi muligvis beklage og beklage dybt, men det giver os ingen ret til nævenyttigt at anfægte anden stat dens lovgivningskompetence.

Intet over Grundloven

Der er med eftertryk hævdet her, at en frihed ikke er nogen ret. Alligevel taler vi om Grundlovens frihedsrettigheder. Det gør vi, netop fordi de står i Grundloven. Dermed er lovgiver afskåret fra at lovgive på tværs af dem. Gør han det alligevel, foreligger der grundlovsbrud, hvilket vi andre kan gøre gældende. Sådan lovgivning er ugyldig, og vi behøver ikke at efterkomme den. Således blev disse friheder til rettigheder, nemlig til borgernes rettigheder over for landets lovgivende forsamling, Folketinget! Det er det faktum, at Grundloven er trinløst end loven, der udvirker dette. Men det er bundløst forfejlet, når man i de humanistiske konventioners tildelinger af menneskerettigheder vil se en analogi til Grundlovens hierarki med Grundloven som det højere trin og loven som det trinlavere. Menneskerettighederne er ikke trinløst end loven, ikke en eneste af dem. Tværtimod hviler deres gyldighed her i landet på, at de fremgår af dansk lovgivning. Og hvad der blev gennemført ved lov, kan både ændres og afskaffes ved lov. Over landets love står alene Grundloven, ikke nogen traktat eller konvention.

I dag vil de fleste antageligt anse den herskende forestilling om kønnenes ligestilling som et udslag af menneskerettighedsideologien. De tager fejl! Her i landet sætter forestillingen sig igennem på rent nationalt grundlag. Ved lov nr. 100 af 4. marts 1921 får mænd og kvinder "under samme Betingelser lige Adgang til Alle ved Lov bestemte Tjenestestillinger og Hverv under Stat og Kommune og lige Pligt til at overtage alle borgerlig Ombud". Dette er udgangspunktet i Danmark, ikke noget mellemfolkeligt traktatværk. Og ligesom vi selv kunne tilvejebringe denne "menneskerettighed" og selv værne den ved dansk lov, sådan kan vi det nok også med de andre.

Endogami – hvad er det? – Det er såmænd nok forklaringen!

Det, som vi har oplevet i de seneste mere end tyve år, er blot begyndelsen til historiens største folkevandring

Arabisk bryllupsoptog 1904.

TOMAS KIERSTEIN

Soldater bevogter nu også herhjemme potentielle terrormål, som det længe har været tilfældet i flere andre vestlige lande. Formanden for fængselsforbundet udtalte for

nyligt, at hans medlemmer sådan set er i krig med indvandrerbanden Loyal to Familia. Der er daglige skyderier og andre alvorlige voldsepisoder i mange storbyer. Indvandrerbander, der er domineret af en personer med arabiske rødder, er en væsentlig del af disse tilstande. Rockerne udgør en anden del. Parallelsamfund er en realitet i hele

den vestlige verden. Overalt opstår områder, hvor retsstaten er sat ud af kraft, og hvor enten anarki, banderegulativer og/eller sharialov hersker. De vestlige lande har valgt meget forskelligartede såkaldte integrationspolitikker. Alligevel synes resultaterne at være forbavsende ens i al deres sørgelighed.

Arabisk af sædelighed

Logikken tilsiger altså, at der må være en underliggende, indbygget årsag iblandt de grupper af tilvandrede, der for hovedpartens vedkommende ikke synes at kunne integreres; en årsag, som koder for en bestemt udvikling, tilsyneladende uanset hvilke vilkår der er gældende i værtslandet. Som så mange andre har jeg i årevis været overbevist om, at denne første årsag i sammenhængen er islam. Det er jeg ikke længere overbevist om! Det betyder ikke, at jeg nu mener islam er problemfrit. Tværtimod. Jeg er blot blevet overbevist om, at islam snarere er det første afledte problem i en årsagskæde, og at grundskaden var til stede, før islam trådte ind på scenen. En af mine bekendte, Dino, udmærker sig bl.a. ved at være ualmindelig tænkksom, vidende og delvist italiensk af oprindelse. Han har åbnet mine øjne for et aspekt, som jeg indtil for ret nylig overså betydningen af. Sagen er nemlig den, at Italiens historie rummer nogle begivenheder, der giver os en mulighed for at erkende nogle grundlæggende forskelle mellem en typisk vesterlænding og en typisk person fra Mellemøsten, hvad angår opfattelsen af, hvad et samfund i det hele taget vil sige. Og det må vel anses for afgørende, at man er nogenlunde enige om det, hvis man skal have en mulighed for at indgå i et fælles af slagsen – hvilket jo er den præmis, som hele det, man kan kalde det multikulturelle eksperiment, bygger på. Dino fortalte især en historie, som for alvor gav mig stof til eftertanke: Da det moderne Italien skabtes gennem den proces, som på italiensk kaldes Risorgimento, hvilket kan oversættes til noget i retning af genopstandelsen, overvejede man i en lang periode at indføre to parallelle jurisdiktioner – en for Nord- og Midtitalien, og en for Syditalien. Han forklarede, at forskellene mellem sædeligheden, altså den legering af overleveringer, traditioner, uskrevne regler og sociale koder, der udgør den ikke-æstetiske del af kulturen, er og især tidligere var så markant anderledes i Syditalien end længere nordpå i støvlelandet, at Garibaldi og konsorter var bange for, at det ville blive for stor en opgave både at lave en politisk og en juridisk samling på én gang. Lidt smågrinende kom jeg med nogle dårlige imitationer af Don Corleone. Dino trak nikkende på smilebåndet, og satte så trumf på: ”Ja, det er, hvad man opfatter som typisk italiensk. Men problemet er bare, at det faktisk er typisk arabisk. Det var maurerne, der prægede sicilianerne og andre syditalienere så kraftigt med en endogam klientankegang, at den blev hængende, selv om maurerne blev smidt ud. Nok er man katolske af konfession, men man er reelt arabiske af sædelighed!”

En endogam forståelse

Bum! Der stod jeg, måbende. Ikke fordi det lød usandsynligt. Nej, det fik tværtimod en hel masse brikker til at falde på plads. Forskellige aspekter, som ellers syntes at stritte i alle retninger, hang pludseligt nydeligt sammen: Loyal to Familia. Det ligger simpelthen i navnet på denne bande. Eller rettelig på denne klan. For det er det, der er tale om. Og det er ikke noget, de har lært af rockerne, som jeg har hørt visse stemmer antyde på det seneste. For det er rockerne, der agerer som arabere. Ligesom de italiensk-amerikanske gangstere, som rockerne i vid udstrækning har kalkeret deres organisationer efter. Det er ældgamle klanmønstre, der stammer fra Mellemøsten og kom til Europa med maurerne. Derfra tog fattige syditalienske immigranter dem med til USA, og gennem amerikansk popkultur og indvandring fra Mellemøsten er de ad to forskellige ruter havnet på Europas gader, hvor de skaber ufred og kaos – som de altid har gjort.

”Den, der kontrollerer de fødedygtige kvinders seksualitet og partnervalg, kontrollerer klanens fremtid.”

Lighederne er slående, mellem indvandrerbanderne, gangsterne med de syditalienske rødder og rockerne, når man først lægger en endogam forståelsesramme ned over: Forholdet mellem kønnene rummer en af de mest åbenlyse ligheder hos disse åndsfætre. For endogam betyder jo netop, at man (primært) gifter sig med sine slægtninge, inden for en storfamilie. Grunden er enkel: Den, der kontrollerer de fødedygtige kvinders seksualitet og partnervalg, kontrollerer klanens fremtid. Og for en endogam tænkende er klanen alt! Hvor den arabisk-muslimske verden er præget af fætter-kusineægteskaber, er arrangerede ægteskaber og nidkær kontrol med døtre og hustruer en indgroet del af mafiaens dna. Hvad angår rockerne, er de en smule længere fra kilden – som de færreste af dem nok er sig bevidste – for de fleste af dem er etniske europæere, der ubevidst bærer den sædelighed i sig, som de er i opposition til. Det, der i det miljø derfor er tilbage af den rene, endogame holdning fra den arabiske urkilde, er typisk en generelt nedladende holdning til kvinder i almindelighed, parret med en overdreven idealisering af deres egne kvindelige slægtninge og koner/kærester – luder/madonna-inddelingen. Det samme er de reaktioner på både virkelige og indbildte loyalitetsbrud, der er langt hinsides proportionalitet, set

Al Capone. En af de mest kendte italienske endogame.

med moderne, vestlige øjne. Rockerne med vestlig baggrund er på sin vis bærere af en anakronistisk aggressivitet, der ikke mere giver samme indlysende mening, som den gør for de arabiske unge (og de syditalienske gangstere), der er opdragede med en sædelighed, der passer til udtrykket. Rockerne er med andre ord en undtagelse i deres kultur, mens de arabisk dominerede bander og den syditalienske mafia (med amerikanske filialer) blot er ekstreme udtryk for selve hovedkulturen i de samfund, de egentlig tilhører – de samfund, der helt naturligt udvikler sig til parallelsamfund i enhver diaspora, der er bosat i lande med en anden grundlæggende sædelighed. Det er klankegangens naturlige konsekvens: Det, der gavner klanen, er godt, det, der skader den, er ondt. Der er ingen gråzoner og der er ingen selvkritik mulig, som bygger på definitioner, der ikke udspringer af denne klare og enkle inddeling.

Integrationens umulighed

Retter man blikket udad og ser på den arabiske verden, vil man opdage en sørgelig mangel på velfungerende civilsamfund. Foreningslivet er enten ikke-eksisterende eller rudimentært. Det, vi kalder samfunds-sind er fraværende i langt de fleste arabiske lande. Kun når der kaldes til krig mod en fælles fjende – indbildt eller reel – kan der (kortvarigt og tiest ineffektivt) trækkes på samme hammel i en grad, der bare ligner den, som kendetegner vestlige samfund på en ganske almindelig grå mandag i fredstid. Trods massive bestræbelser på at skabe fungerende nationalstater, er det endt med at løbe ud i sandet gang på gang: Hovedparten af herskerne i de arabisk-muslimske lande er tyranner, og de, som ikke var det i udgangspunktet, ender tiest med at blive det alligevel, om ikke af andet, så af ren og skær desillusionering, når deres forsøg på at skabe udvikling og modernisering løber panden mod den endogame mur. At det er så evident synligt for enhver, tjener som afvisning af en ellers gængs floskel; at de såkaldte bande-problemer skulle hænge sammen med manglende vilje fra de vestlige samfund og fra os vesterlændinge generelt, til at optage de tilvandrede: Det er nu engang ret svært at integrere nogen, som ikke har vist sig mulige at integrere i moderne strukturer i deres egne hjemlande. Grunden til, at de er kommet her, er faktisk, når man skærer ind til benet, at de ikke kan eller vil integreres i noget som helst, der står over de klaner, som deres sædelige hu står til. Deres hele identitet står og falder med dette tilhørsforhold. Og her i vesten har vi i en religiøs humanismes navn undladt at forlange, at de tilkomne skulle krænge klanmentaliteten af sig – formodentlig bl.a., fordi beslutningstagerne overhovedet ikke har erkendt

denne mentalitets dybde og betydning, fordi de er opdraget med troen på, at individets universelle betydning og ret simpelthen vil vinde på langt sigt: Den borgerligt-humanistiske pendant til det marxistiske dogme om historiens determinisme, så at sige.

Klanernes nulsumsverden

Men klanidentiteten er forældet som overlevelsestrategi. Den hører en for længst uddateret hyrde- og agrarverden til – en nulsumsverden, hvor summen af velstand og ære er konstant, og hvor den enes succes derfor er ensbetydende med den andens fiasko. Deraf den utrættelige stridbarhed og konfrontationslyst. Det er præcis denne nulsumsopfattelse, der også lå til grund for de rockerkrige, der udkæmpedes i 80'erne og 90'erne mellem rent etnisk vestlige rockere. Det understreges af en ledende FBI-mands analyse af rockeropgør i USA, hvorom han konkluderede, at det ikke primært var almindelige kriminelle opgør om markeder (såkaldte turf wars), men derimod det, der handlede om gruppernes ære og anseelse (såkaldte rocker wars, hvor rocker betyder bue; den bue på rygmærket, hvor klubbens navn står), som var de mest blodige. Når det handlede om penge og kriminelle jagtmarker, var der en vis grad af pragmatisme til stede, mens klubberne var kompromisløse, når der var tale om æresspørgsmål. Altså lige præcis en bekræftelse af filosofien: Der er kun så meget ære til stede i alt, så har de andre mere, har vi mindre. Det er det stik modsatte af et moderne samfund, hvor strid i stor udstrækning er erstattet af en kombination af forhandling om den indbyrdes fordeling, parret med fælles bestræbelser på at gøre den kage, der skal deles, større. På steder ses det tydeligere end i den danske arbejdsmarkedsmodel – hvilket meget godt illustrerer, hvad det er, vi er ved at sætte over styr i luftige begrebers og politiske dogmers navn.

Fordi klanmentaliteten som nævnt er en forældet strategi, søger endogame mennesker væk fra deres forarmede og dysfunktionelle hjemegne og søger ophold hos os, hvor den attråede velstand er at finde.

Desværre medbringer de netop det, der gør, at de ikke fandt den lykke hjemme, som de tror, er her på grund af en beklagelig fejl (fordi vi tilsyneladende er velsignede,

selvom vi er vantro – der kommer islam ind i billedet, fordi islam er et ægtebarn af sit endogame kulturelle udspring og derfor simpelthen er en religiøs overbygning; en kanonisering af en arabisk klankultur, der er langt ældre end Muhammed). Det er en dobbelt tragedie. Både at de på denne måde flygter fra sig selv, og at vi, fordi vi ikke kan eller vil indse sammenhængen, lukker dem ind. Vi hjælper hverken dem eller vore egne efterkommere. Tvært imod skader vi begge parter – måske ubodeligt – på længere sigt. I øvrigt er det tragikomisk, at man i de kredse, der har haft mest travlt med at fremme den uhindrede indvandring af endogame grupper, taler om det nationale princip som det store dyr i Åbenbaringen.

Det nationale

Det nationale, som det kendes i nationalstaten, er en udvidelse af familiefølelsen. Det er at skubbe grænsen udad, at inkludere flere, men uden at tro man kan favne hele verden på én gang. Det er en balance mellem nysgerrighed og åbenhed på den ene side, og en ædruelig erkendelse af, at ikke alle vil én det bedste på den anden side. Det endogame er det stik modsatte; det er netop en radikal indsnævring: "Min bror mod mig, min bror og jeg mod min fætter, min fætter, min bror og jeg mod resten af verden!", som en god ven citerede en arabisk emir, han engang arbejdede for. Det er den mest ultimative nationalisme, man kan tænke sig, for natio betyder det medfødte. Det var det, vi sagde farvel til med landskabslovene, da der blev lovet individet beskyttelse mod at deponere sin ret til voldelig selvhævdelse hos statsmagten og derfor ikke længere var afhængigt af klanen. Hvilket selvfølgelig logisk set var det første skridt på vej mod kønnes ligestilling, hvorfor man fra tid til anden får lyst til at spørge sig selv, om visse fremtrædende kvindelige kulturradikale og indvandrings fortalere er uvidende, dårlige tænkere eller regulært vanvittige. Men hvad, som Dino siger: "Har man ikke fattet det med det endogame, kan man glemme det! Så leder man hele tiden de forkerte steder og gentager de samme forføjede strategier i uendelighed!" Og til sidst ender man med at glorificere en tilbagevenden til det, det har taget os århundreder at komme væk fra – alt imens man bryster sig af at være progressiv og åben.

Om man får lyst til at le eller græde over det, er et spørgsmål om temperament, vil jeg tro.

Kontingent 2018

I mange år har det kostet 200 kr. om året at være medlem af DDF, mens ikke-medlemmer har betalt 250 kr. for at få tilsendt INDSIGT UDSYN.

Som følge af portostigninger ser vi os nødsaget til at forhøje kontingentet.

Fra og med næste år vil prisen for både medlemmer og abonnenter være 250 kr.

En spændende og informativ julehilsen

Glæd en god ven eller bekendt med en spændende julegavehilsen i år.

Et abonnement på Magasinet INDSIGT UDSYN vil altid være velkomment.

Det koster så lidt, men rummer så meget.

Reminder: Journalistisk Ordbog

Husk, at hvis du taler med en journalist, så er "det ekstreme højre", "populisme", "nationalisme", "højreradikalisme" og "højrepopulisme" blot almindelige menneskers reaktion over for medieelitens og gammelpolitikernes bestræbelser på at ødelægge det, der er skabt i deres land.

EkstraBladets ikoniske chefredaktør Victor Andreassen, der i sin tid bankede bladet op, mente, at der ikke findes nogen mere uvidende end journalister.

Du kan høre ham på lydindslag nr. 11 på Den Danske Forenings hjemmeside www.dendanskeforening.dk/side608-cid-628.html.

Vidste du ikke det?

REDAKTØREN
ØNSKER ALLE
EN GLÆDELIG JUL

Svar på et svar

Den 12. september vakte professor emeritus i historie Uffe Østergård opsigt, da han i Jyllands-Posten sagde, at muslimer og andre nytilkomne må assimilere sig, hvis de vil blive i Danmark.

"Muslimsk Ungdom i Danmark" svarede bl.a., at det ¹⁾ "ikke (er) islamisk skik at påtvinge andre bestemte værdier"(!) "Assimilation er fuldstændig udelukket. ... Det nægter vi, af den simple årsag, at vores efterliv ikke er noget vi tør at satse, for en midlertidig anerkendelse i det verdslige liv. ... Islam er et komplet livssystem, hvor samfund og spiritualitet er to sider af samme mønt, og ikke til at adskille. ... Vi er i Danmark for at blive, for at bidrage med de livsbekræftende islamiske værdier, og for at sprede Islams barmhjertige budskab til vores omgivelser. ... Vi er ikke fremmede indvandrere i Danmark, men født og opvokset her, på lige fod med andre etniske danskere, og har derfor retten til at definere landets værdier, på lige fod med andre danske ikke-muslimer.

Et gensvar:

Kære unge venner,

I er kommet til et land, hvor levevilkårene ikke kan - og ikke kunne - være ukendte for jer selv og jeres forældre. Disse vilkår er forudsætningen for, at I nyder goder, der er uden for rækkevidde i de lande, I stammer fra.

Det kan derfor heller ikke komme som en overraskelse for jer, at man i Danmark ikke ønsker at ændre formlen for, hvordan menneskelivet leves, til fordel for det roderi, der hersker i jeres oprindelseslande.

At bevare et samfund på højt niveau, samtidig med at halvdelen af befolkningen – kvinderne – ekskluderes helt eller delvist, er f.eks. umuligt. Når hertil kommer den diskrimination af ateister og tilhængere af andre religiøse opfattelser, islam påbyder, og den tendens til voldelig adfærd samt fokusering på fysisk magt, der ser ud til at være forbundet med islam, er det indlysende, at den muslimske samfundsordning er en håbløs konstruktion i det 21. århundrede.

Virkeligheden er således, at de goder, I nyder, kun er til rådighed, fordi tilstrækkeligt mange andre skaber dem.

Dette aflæses i øvrigt også i tørre tal: Officielle norske undersøgelser viser f.eks., at en indvandrer kvinde fra den ikke-vestlige verden koster over 9 millioner danske kroner over et livsforløb og en tilsvarende mand over 5 millioner - blot i opgørlige udgifter. Og i denne beregning indgår vel at mærke ganske mange indvandrere fra ikke-muslimske lande, der knokler ud fra ganske andre religiøse forudsætninger end jeres.

Så kære venner: Hvis forholdene her ikke er tilfredsstillende for jer, vil I ikke blive savnet ved at rejse derhen, hvor I passer bedre ind i billedet, og hvor I har de vilkår i nutidslivet, jeres efterliv nødvendiggør.

Med venlig hilsen,
Den Danske Forening

¹⁾ <http://mundia.dk/aabent-brev-uffe-oestergaard-assimilation-udelukket/>

BOGTILBUD

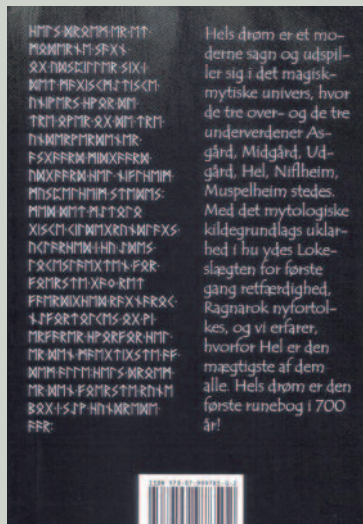
HELS DRØM

Den første bog i 700 år,
der er skrevet med runer

Teksten står med runer på venstresiderne
og med latinske bogstaver på højresiderne.

Bogen, som er på 97 sider, er skrevet i en særlig sprogstil, hvis formål dels er at forlene teksten med autenticitet (at bringe læseren tættere på nordisk oldtid og middelalder), dels at opnå en bestemt æstetik, dels at skabe den rette eventyrlige, magiske, mytiske, hedenoldske atmosfære. Forfatteren, Loránd-Levente Pálfi, er lingvistiker og leksikograf.

Hels drøm kan købes gennem DDF og tilsendes frit ved indsættelse af 149 kr. på foreningens konto:
Reg.nr. 4317 konto 4547551.

Sharialov for ikke-muslimer

Islam er ikke bare en religion, men også et politisk system med sit eget lovkompleks kaldet sharia. Sharialoven er baseret på principper, der er fundamentalt forskellige fra vores retsforståelse. Mange af disse sharialove vedrører ikke-muslimer.

Hvad betyder sharialove for ikke-muslimer? Hvordan påvirker sharia vores samfund og den enkelte borger?

Dette og meget andet kan du finde svar på i denne bog af Bill Warner.

Bogen er på 75 sider og tilbydes af Den Danske Forening til en pris af 75 kr. frit tilsendt. To bøger i samme bestilling tilsendes for 99 kr. Bestil bogen ved indsættelse af beløbet på Reg.nr. 4317 konto 4547551, eller kontakt sekretariatet på tlf. nr. 23 42 77 33 eller via e-mail: danskeren@danskeren.dk.

30 ÅRS
JUBILÆUM
1987-2017

STØT
DANMARKS
FONDEN

Danmarksfondens midler
bruges til at værne
Danmark.

Bidrag indsættes via
Den Danske Forening:
Danske Bank reg. nr. 4317
konto nr. 4547551

Læs mere på
www.danmarksfonden.info

Indmeldelse i Den Danske Forening - bestilling af abonnement

Kontakt foreningens regnskabsfører Thomas Andreasen tlf. 23 42 77 33
- eller mail til: danskeren@danskeren.dk

Kontingent - abonnement - 2018

Årskontingentet for et **medlemskab** er 250 kr. Beløbet dækker *tillige* tilsendelse af bladet, IndsigtUdsyn.
Årskontingentet for et **abonnement** er 250 kr. Beløbet dækker *tillige* tilsendelse af bladet, IndsigtUdsyn.
For medlemmer bosat **uden for Danmark** er prisen 250 kr. Gebyr ved bankoverførsel 50 kr.

Kontingentet følger kalenderåret. Opsigelse skal ske tre mdr. før kalenderårets udløb.

Vi beder om, at beløbet sendes til os i årets første kvartal; det koster penge at skulle rykke.

Udenlandske medlemmer og abonnenter kan betale via deres lokale bank med opgivelse af Danske Banks SWIFT-adresse som er: SWIFT-BIC: DABADKKK og IBAN-nr. IBAN-nr. som er: DK48 3000 0004 547551.

Driftsbidrag

De 200 kr. dækker ikke meget andet end porto og trykomkostninger til bladet. Forudsætningen for, at vi kan løse vore øvrige opgaver, er derfor, at nogen betænker os med mere end 200 kr. Vi håber, at mange også i år vil give os den ekstra håndsrækning, som er en nødvendighed for, at vi kan fortsætte vores informationsvirksomhed. De af Den Danske Forenings medlemmer, der i løbet af året donerer 500 kr. eller mere til foreningen, vil i december modtage en julegave.

NB. Støt gratis foreningen ved at gå på det lokale bibliotek og bed om at måtte læse/låne IndsigtUdsyn.

Med venlig hilsen

Styrelsen

Testamenter

Foreningen får stadig testamentariske gaver. Men testamenter af meget svingende juridisk kvalitet koster den penge! For eksempel er foreningen gået glip af en million kr. i kraft af, at den sagfører, der udfærdigede testamentet, begik en teknisk fejl.

Vi opfordrer derfor dem, der ønsker at betænke foreningen, til at lade testamentet gennemse af foreningens juridiske rådgiver:

Ole Hasselbalch, Skolebakken 5, 3050 Humlebæk (kan kontaktes på mobil 21 64 75 70).

Hvad er Indsigt Udsyn

Debatten om udlændingepolitikken foregår ofte ud fra forkerte forudsætninger mht. de faktiske forhold og på grundlag af skævvredne eller falske argumenter. Den Danske Forening har siden 1987 søgt at rette op herpå. Det sker i dag bl.a. gennem magasinet Indsigt Udsyn.

Indholdet kan frit kopieres.

Kildedokumenterede korrektioner og supplement modtages på: e-mail danskeren@danskeren.dk

Foreningens adresse:

Den Danske Forening
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:

Tlf. 23 42 77 33
CVR-nr. 31242339
Danske Bank Reg.nr.4317
Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk

E-mail:

danskeren@danskeren.dk

Hjemmeside:

Thomas Andreasen (webmaster)
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:

Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Styrelsen:

Tomas Kierstein
(formand, pressetalsmand).
Tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com
Harry Vinter (næstformand)
harryvinter@gmail.com
Jesper Nielsen
Søren Lind Jensen
Axel Artke
Erik Trolldhuus

Regnskabsfører**og styrelsessekretær:**

Thomas Andreasen
Tlf. aften/weekend 23 42 77 33
danskeren@danskeren.dk

Juridisk konsulent:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
Tlf. 21 64 75 70
ole.hasselbalch@mail.dk

Korrekturlæser:

Peder Valdemar Hjulær

DANSKEREN INDSIGT UDSYN

ANMELDELSE:
**DANSKNATIONAL
LUTHER OG
GRUNDTVIG
I ÉT BIND**

”Dét at have en ”god” mening er noget ganske andet end at være et anstændigt menneske.”

BOGTILBUD:
HELS DRØM

Den første bog i 700 år, der er skrevet med runer. Teksten står med runer på venstresiderne og med latinske bogstaver på højresiderne.

BOGTILBUD:
**SHARIALOV
FOR IKKE
MUSLIMER**

STØT DANMARKSFONDEN

Danmarksfondens midler bruges til at værne Danmark. Bidrag indsættes via Den Danske Forening:

Danske Bank reg. nr. 4317 konto nr. 4547551

Læs mere på: www.danmarksfonden.info

**BESTIL
ABONNEMENT PÅ
INDSIGT UDSYN
4 MAGASINER
ÅRLIGT
KR. 250,- INCL. PORTO**

Bestilling af abonnement og bøger:
danskere@danskere.dk · Sekretariatet: 23 42 77 33

